

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vítaz

ročník 15
Máj 2014
číslo 4

**Boh bohatý
na milosrdenstvo**

**10. púť rádia Lumen
do Krakova**

Boh bohatý na milosrdenstvo

Slávenie druhej veľkonočnej nedele ako Nedele Božieho milosrdenstva sa od roku 2000 spája s blahoslaveným Jánom Pavlom II., ktorý tento sviatok zaviedol pri svätorečení sestry Faustíny Kowalskej pre celú Cirkev.

Dnes sa radujeme, že sám Ján Pavol II. bude svätorečený spolu s Jánom XXIII. Práve Ján Pavol II. bol veľkým ctiteľom Božieho milosrdenstva. Sviatok nie je len dňom zvláštneho zveľbovania Boha, ale aj časom milosti pre všetkých ľudí. Pri každej sv. spovedi, ktorá je darom zmŕtvychvstalého Krista, zakusujeme Jeho milosrdenstvo pri odpustení hriechov. Boh nám dáva čas na to, aby sme sa obrátili, urobili zmenu vo svojom živote. Dáva nám príležitosť zmeniť sa.

A práve v dnešnú nedelu sa v evanjeliu stretávame so zmŕtvychvstalým Kristom, ktorý dáva Cirkvi cez apoštolov tento veľký dar - sviatosť zmierenia. To urobil hneď po svojom zmŕtvychvstaní. Dokazuje to starostlivosť Boha o nás. A aj cez sestru Faustínu, apoštolku Božieho milosrdenstva, nás Boh neustále volá k sebe, aby sme neostali ľahostajní k Bohu.

Ved' čo je to vlastne milosrdenstvo? Latinské slovo misericordia sa skladá z dvoch slov: miserum - bolesť, utrpenie a cordia - srdce. Číže znamená toho, kto „trpí v srdci“. Ani to ešte nevystihuje celú podstatu definície milosrdenstva. Milosrdenstvo je viac než súcit, ktorý je prejavom bolesti v srdci nad nešťastím druhého. Zatiaľ, čo súcit cíti s trpiacim, ďalej nepokračuje. Milosrdenstvo však ide ďalej a utrpenie zo života trpiaceho aj odstraňuje. Blahoslávnená Matka Tereza povedala: „Milosrdenstvo vedie ku skutkom.“ Boh robí veľké veci v našom živote a sám nás pozýva prejavovať milosrdenstvo, ved' Boh je bohatý na milosrdenstvo.

„Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.“

duchovný otec Marek Hnat

grafická snímka: M. Magda

OBSAH

ÚVODNÍK

Boh bohatý na milosrdenstvo 2

KATECHÉZA

Homília na 2. veľkonočnú nedeľu 4

Zomrel Mons. J. Hirka 6

Gabriele Kubyová 7

Petícia za referendum 8

ROZHOVOR

D. o. Milan Hvizdoš 10

Sv. omša a jej časti (4. časť) 12

Naša história 13

Za 42 rokov ma nikto nenajal 14

Naša história 13

NÁZORY A SVEDECTVÁ

Tehotná v 42 rokoch 18

A. Krivák: Dlhý návrat 19

Tvoje dni budú skrátené 21

SPEKTRUM MLADÝCH

Keď sa končí Veľká noc 24

Ahoj deti! 26

Máš problém? (24. časť) 27

Trampoty v manželstve (82. časť) ... 28

Ohlášky 29

Stalo sa, Stane sa 29

Prehľad bohoslužieb 30

SNÍMKY

Titulka: M. Magda

Vnútná predná: M. Magda

Vnútna zadná: M. Magda

Vonkajšia zadná: M. Magda

SPEKTRUM

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
vo Vítaze pre vnútornú potrebu

Za vydanie zodpovedá:

Mgr. Marek Hnat so spoločenstvom redakcie

Jazyková úprava: Mgr. Anna Blizmanová

Grafika: Martin Magda

Kontakty: Tel.: 051/79 16 235; 79 16 116

www.vitaz.rimkat.sk

e-mail: vitaz@rimkat.sk,

spektrum@rimkat.sk

číslo účtu: 5037445647/0900

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

sniímka: Martin Magda

Hej, Ormuzda to titanský boj znova
je s Ahrimanom,^[7] zápas svetla s tmou,
zla borba s dobrom, vzpura satanova
oproti bohu!... čajsi dialky hmlou
aj vidím, nebies majestátny krov
jak zavracia prach, vývrh k zemi spiatky,
že odbojníctvu cupká za väzy
sta krupovec... Nie! dlhý bár či krátky
spor, škopca obeť a či ľudské jatky:
nieť pochyby, kto vposled zvíťazí?

Bo nie to rozpad zhnitého raz Ríma,
tu základ: zdravé ľudu osnovy;
i darmo pluh ten, ten zas struhák tréma,
neurežete, sluzi diabliovi,
ni brázdky z poľa, rožka budovy!
Keď zdravý kmeň, čo zradné, lživé, plané,
on vyprie behom vzrastu z ústroja;
a z krvi kúpela svet nový vstane —
Ó, lásky prúdom vplyn v tú nevraž, Pane!
vín hlavy potri masťou pokoja.

P. O. Hviezdoslav: Ach, buri, kvasí sa to vo Slavianstve (úryvok)

^[7] Ormuzd a Ahriman - božstvá dobra a zla u starovekých Peržanov

HOMÍLIE

Homília na 2. veľkonočnú nedeľu, rok A

V rámci katechézy k Roku viery vám ponúkame pre duchovné obohatenie sa homílie nášho rodáka, kňaza Mgr. Jána Biroša.

Keď ich duchovný otec doniesol do redakcie, veľmi som sa potešil, lebo nám do nášho duchovného života pribudne aj jeho dlhoročný pohľad na našu vieru cez vysluhovanie sv. omší, zložených z bohoslužby slova a bohoslužby obety.

Medzi nami je živý Ježiš

Zmŕtvychvstálý Pán je opäť medzi apoštolmi. Apoštoli ho len váhavo prijímali znovu do svojho života, ale keď konečne uverili, tak už na celý život. Medzi nami je živý Ježiš vo svojich sviatostiach, vo svojom slove. Aké miesto má zmŕtvychvstálý Kristus v tvojom živote?

Milí veriaci, keby som sa vás teraz opýtal, o čom bolo dnešné evanjelium, iste by ste bez rozpakov odpovedali: „o neveriacom Tomášovi“. Neveriaci Tomáš. Vlastne by sme mu tento trochu ponižujúci titul dávať nemali. Veď nezachoval sa presne tak, ako sa chováme my všetci? Tomáš vlastne nechcel nič viac, ako to, čo sa dostalo ostatným apoštolom. Im sa Pán Ježiš ukázal. Tomáš ho chcel tiež vidieť, skôr, ako uverí. To my máme chcieť tiež - nebyť ľahkoverní, nenaletieť hned každému, chcieť sa o všetkom presvedčiť. Slepá viera nie je našim ideálom.

Tomáš nakoniec Pána Ježiša predsa uvidel, smel sa ho aj dotknúť. Ale my sme ho nevideli, nie je teda naša viera slepá? Práve vďaka Tomášovi máme dobré dôvody, aby sme v Pána Ježiša verili. Veď keď taký skeptik, pochybovač, kritický duch ako on, uveril, my môžeme uveriť tiež. A nakoniec, človek nemôže všetko vidieť sám. O mnohých veciach iba veríme, hoci sme ich

nevideli. Veríme svedkom, ktorých považujeme za hodnoverných. Kto z vás videl Afriku, Austráliu, Ameriku? Kto videl živého delfína? A predsa by to bolo na smiech, ak by niekto prehlásil, že neverí v delfína, pretože ho nevidel. Neverím, že sa človek dostal na mesiac, pretože ja som tam ešte nebol. Ani dnes ešte tomu niektorí neveria. Tomášova chyba bola v tom, že nechcel veriť svojim priateľom, hodnoverným svedkom. On chcel len vidieť.

Drahí moji, tam, kde niet dobrej vôle, nestačí k uvereniu ani vidieť na vlastné oči. Farizeji Ježiša videli, videli jeho zázraky, počuli jeho učenie a predsa neverili. Lebo nechceli veriť. Keby bol Tomáš svedkom uveril, naňho prvého by bolo platilo blahoslavenstvo Pána Ježiša: „Blahoslavení tí, ktorí nevideli a uverili.“ Takými to blahoslavenými sme my, ktorí sme Pána Ježiša nevideli a predsa veríme. Tomáš v tom mohol byť naším vzorom. Ale napriek všetkému i my musíme tiež mať možno nejako „uvidieť“ Pána Ježiša, aby sme v neho mohli uveriť z celého srdca. Musíme mať možnosť kdesi sa s ním stretnúť. A kde inde by sme sa s ním mohli stretnúť, ak nie na rovnakom mieste, ako sa vtedy s ním stretli učeníci s Tomášom? To miesto je tu vo večeradle, tu uprostred jeho učeníkov a v ich spoločnosti. Aj dnes je tu medzi nami.

Sám predsa slúbil: „Kde sú dvaja, alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja uprostred nich.“ Tu ho môžeme svojimi srdcami zbaďať aj my. Tu ho môžeme zbaďať a uveriť v neho ako Tomáš.

Avšak s bolestnými srdcami musíme konštatovať, že medzi nami sú i takí, ktorí tu nechcú dobrovoľne prísť, stoja vonku, je zbytočne o tom hovoriť.

Nás však teraz zaujíma, ako vlastne Tomáš uveril? Kedy asi Tomáš opravdivo uveril, že je to Pán Ježiš? Myslím, že vtedy, keď Pán Ježiš začal hovoriť o odpustení. Keď spolu dve strany susedov a pritom kresťanov bojujú na život a na smrť, potom tí, čo vyhrajú spor, prepadnú mnohokrát pomstychtivosti a pomstia sa tým, ktorých sa prv báli. A tak, keby ten, ktorý prišiel do večeradla, vyzeral presne ako Pán Ježiš, keby ukazoval neviem aké rany, keby nechal Tomáša, aby si na nich siahol, predsa by Tomáš neuveril, že je to jeho Pán a Boh. Keby začal kričať na Petra, že zradil, keby začal od seba vyháňať tých, čo spali v Getsemanскеj záhrade, keby pohrozil očistcovým väzením tým, ktorí utekali do Emáuz, keby vyhnal z večeradla tých, ktorí sa báli a prestali mu dôverovať? Lenže ten prichádzajúci neprišiel ako sudca, ani ako pomstiteľ. „Pokoj vám“, povedal. „Tak už sa nebojte. Je vám odpustené a

Táto vzácna snímka je zo súkromného archívu Ing. Stanislava Bíroša. Náš rodák dostal takú milosť, že sa mohol osobne stretnúť so Svätým Otcom Františkom. V pozadí nitriansky biskup J. Ex. Mons. Viliam Judák a pôvodcom ďalší Víťazan Mgr. Ing. Martin Štofko, diecézny ekonóm biskupstva Nitra.

snímka: súkromný archív S. B.

vy tiež odpúšťajte. Komu odpustíte vy, tomu odpustím aj ja.“ Podľa toho poznal Tomáš Pána Ježiša a určite ho podľa tohto poznali aj ostatní. A podľa toho sa pozná dodnes, či je v tebe, vo mne, v nás duch Pána Ježiša. Či sme milosrdní, trpezliví, keď sa nepomstíme, keď vieme druhým odpúšťať.

Milí bratia a sestry, chápeme túto úlohu? My sami sme už uverili. Aby aj iní mohli uveriť a uvidieť srdcom Krista v našom spoločenstve, musíme byť medzi nami jeho duch porozumenia, mierumilovnosti, zmierlivosti a lásky. Teda vyznajme s Tomášom svoju vieru: „Pán môj a Boh môj!“ Poďakujeme sa, že nám Pán Ježiš odpustil bojzlosť a našu malovernosť. A sľúbme, že i my budeme odpúšťať tak, ako nám Pán Ježiš rád odpúšťa vo svätej spovedi.

Ludový misionár P. Monsabre spomína človeka, ako raz celý zúfalý vstúpil do kostola. Kňaz hovoril práve o svätej spovedi. Kázal

o Božej láske a milosrdenstve, ktoré Boh prejavuje najmä vtedy, keď nám odpúšťa hriechy. Slová kňaza prelomili ľady srdca. Starý muž si pokorne klakol a vyznal sa zo svojich hriechov. Otcovské slová kňaza mu vrátili pokoj duše aj radosť zo života. Keď odchádzal, povedal prítomným: „Nikdy v živote som nebol taký šťastný ako teraz. Len teraz viem, čo je pokoj. Ani kráľ, ktorému slúžim už tridsať rokov, nie je šťastnejší ako ja.“

Pán Ježiš po svojom vzkriesení vyhlásil všeobecnú amnestiu. Každý, kto chce, môže obsiahnuť odpustenie svojich hriechov. Odvtedy je spovednica trónom Božieho milosrdenstva.

Bratia a sestry, uvedomme si, že pokoj a šťastie Boh dáva tým, ktorí ho hľadajú a usilujú sa čestne žiť. Kto by hľadal šťastie a pokoj v majetku, v zábavách a rozkošiach každého druhu, sklamal by sa. Tie-to hodnoty vedia uspokojiť človeka

len na veľmi krátky čas. Hriešnika teší rozkoš päť minút, zábava päť hodín..., len svätý sa teší stále, bez konca. Milovať len tých, ktorí sú lásky hodní, to je obchod, nie obeta. A čo nie je obeta, nie je láska. Odplácať dobré zlým je diabolské. Zlé zlým zase zvieracie. Dobré dobrým odplácať je ľudské. Zlé dobrým - len to je božské a hodné detí takého Otca, akého máme na nebesiach. Áno, Boh je taký veľký, že je hoden toho, aby sme ho hľadali celý život.

Alexander Veľký, keď si podmanil vtedajší svet, plakal, lebo nemal už čo dobýjať. Svätý Augustín dlho hľadal pokoj duše. Až ho napokon našiel v Bohu a v živote podľa Božej vôle. To on povedal tak krásne: „Pre seba si nás stvoril, Bože a nespokojné je ľudské srdce, kým nespočinie v Tebe.“ Jedine Boh nás môže urobiť šťastnými, verme a dôverujeme v Neho. Veď svätý Pavol napísal: „On je naším pokojom.“ Amen.

Mgr. Ján Bíroš

snímka: TK KBS M. Žarnayová

Zomrel gréckokatolícky emeritný prešovský biskup Mons. Ján Hirka

„V Prešove vo štvrtok 10. apríla 2014 o 13:30, zaopatrený sviatosťami, odovzdal svoju dušu Pánovi Mons. Ján Hirka, gréckokatolícky emeritný prešovský biskup. Pán života a smrti ho k sebe povolal vo veku 90 rokov života, v 65. roku kňazstva a v 25. roku biskupskej služby. Večná mu pamiatka a blažený pokoj!“, uviedlo v tlačovej správe Informačné stredisko Prešovskej archieparchie.

Životopis gréckokatolíckeho emeritného prešovského biskupa Jána Hirku

Mons. Dr. h. c. Ján Hirka sa narodil 16. novembra 1923 v Abranovciach v okrese Prešov. Za kňaza bol vysvätený blahoslaveným Vasiľom Hopkom 31. júla 1949 v Prešove. V rokoch 1950 až 1968, kedy bola totalitným režimom Gréckokatolícka cirkev v bývalom Československu zakázaná, zostal verný Bohu, Gréckokatolíckej cirkvi, Svätému Otcovi a svojmu svedomiu. Preto bol prenasledovaný a väznený. Od 20. decembra 1968 bol počas celého ťažkého obdobia totalitného režimu ordinárom Gréckokatolíckej cirkvi v Československu. Za prešovského sídelného biskupa ho 21. decembra 1989 vymenoval blahoslavený pápež Ján Pavol II. Biskupskú konsekráciu prijal z rúk kardinála Jozefa Tomka 17. februára 1990 v Prešove. Emeritným prešovským biskupom sa stal 11. decembra 2002.

Počas svojho dlhoročného pôsobenia vo vedení Gréckokatolíckej cirkvi v Československu a potom na Slovensku sa zaslúžil o jej rozvoj. Okrem iného má zásluhu na majetkovom vyrovnaní Gréckokatolíckej a Pravoslávnej cirkvi, 2. júla 1995 privítal v Prešove pápeža Jána Pavla II.. Počas pôsobenia Mons. Jána Hirku bol blahorečený jeho predchodca prešovský biskup mučeník Pavel Peter Gojdič, OSBM a prebehla aj podstatná časť beatifikačného procesu svätiaceho biskupa Vasiľa Hopka. Zaslúžil sa o zriadenie Gréckokatolíckej teologickej fakulty a gréckokatolíckeho kňazského seminára v Prešove, čím zabezpečil možnosť študovať oveľa väčšiemu počtu bohoslovcov, než tomu bolo počas totality v Bratislave. Tak postupne do farností prichádzali kňazi. Pod jeho vedením sa Gréckokatolícka cirkev stala životaschopnou v nových demokratických podmienkach jej existencie.

- TK KBS -

Zasadzujeme sa za záujmy a práva väčšiny obyvateľstva

Početné biskupské konferencie vydali jednoznačné vyhlásenia proti ideológii gender. Nebojme sa vysloviť pravdu. Príhovor na demonštrácii 5. apríla 2014 proti plánu vzdelávania v Stuttgarte - Gabriële Kubyová:

Milí priatelia! Sme tu, pretože bránime základy našej kultúry, základy rodiny, blaho našich detí, budúcnosť celej spoločnosti. Žiadame, aby základné hodnoty našej spoločnosti, ako sú garantované v ústave, zostali zachované: Ochrana manželstva a rodiny štátnym poriadkom, záruka práva rodičov na výchovu detí.

Zasadzujeme sa za záujmy a práva väčšiny obyvateľstva. Až 75 percent všetkých detí do 18 zostáva u svojich zosobášených rodičov. Vyše 80 percent mladistvých si želá rodinu. V demokracii by mala vláda robiť politiku pre väčšinu a nie pre malé radikálne menšiny.

Nachádzame sa v globálnej sexuálnej revolúcii, ktorú presadzujú mocenské elity tejto zeme. Tá ideológia sa nazýva genderizmus. Tu vám rozdám zdarma malú brožúrku so základnými informáciami o „genderi“. Má názov: „Gender – nová ideológia ničí rodinu.“

Genderizmus chce zrušiť pohlavnú identitu muža a ženy – šialenstvo, aké sa v ľudskej histórii ešte nikdy nevyskytlo. Genderizmus bojuje za rovnoprávnosť, za „priятие“ každej sexuálnej orientácie a správania. Ani to neexistuje v nijakej spoločnosti tejto zeme a nikdy neexistovalo.

Následky sú:

Vykorenenie človeka - Zničenie

rodiny - sociálna anarchia. To všetko vedie k totalitnému štátu.

Prežívame obmedzovanie verejnej mienky, náboženskej slobody, slobody svedomia, podnikateľskej slobody antidiskriminačným zákonodarstvom. A nikto si nemyslí, že sme sa už dostali na koniec tohto vývoja.

Je ťažké presvedčiť človeka obdareného rozumom o tom, že homosexualita, bisexualita, transsexualita, transgender, intersexualita, „queer“ sexualita majú pre jednotlivca a pre spoločnosť rovnakú hodnotu ako heterosexualita. Heterosexualita je podmienkou existencie ľudského rodu, predpokladom manželstva a rodiny.

Pretože je ťažké zmeniť základné postoje človeka, robí štát dve veci:

1. Siahla po deťoch, aby ich sexualizovala a prevychovala.

2. Tvorí zákony, ktoré nás kriminalizujú, ak sa zasadzujeme za základné hodnoty, ktoré sú nositeľmi našej kultúry.

Máme byť zaslepení zneužívaním pojmov ako sloboda, spravodlivosť, ľudské práva, mnohorakosť. Ale my sa už nenecháme zaslepovať.

Vzdelávacie plány červeno-zelenej koalície sú radikalizáciou sexuálnej pedagogiky, ktorá sa realizuje vo všetkých školách. V celom Nemecku sa krokmi štátnej spolkovej centrály pre zdravotnú osvetu realizuje raná sexualizácia detí v materskej škôlke a v škole. Deti sú navádzané k masturbácii a oboznamované s orálnym a análnym sexom. V príručke „Čo majú vedieť chlapci a muži“, ktorú centrála vydala, sa deťom vychvaľuje konečník ako sexuálny orgán. Deti nútia pri vyučovaní hovoriť o všetkých spôsoboch sexuálnych praktík. Ich pocit hanby sa

ničí. Sú vháňané do ranej sexuality, takže sa úplne zmari ich schopnosť nadväzovať vzťahy. Ako explózia sa šíria pohlavné choroby. Na to existuje iba jedno slovo: to je sexuálne zneužívanie detí a mládeže.

Za tým stoja mocenské elity tejto zeme, OSN, EÚ, ľavicové vlády, globálne operujúce organizácie ako svetová zdravotnícka organizácia WHO, IPPF, v Nemecku „pro familia“, a sú za tým veľké peniaze. Rodným otcom sexuálnej revolúcie je zločinný pedofil a „sexuológ“ Alfred Kinsey. Kinsey je mŕtvý, ale Kinseyho inštitút má ešte tento rok dostať štatus poradcu v OSN.

Mohlo to dôjsť až takto ďaleko, pretože sme zaspali. Ale už nespíme. Vstávame. Toto je len začiatok. Môže z toho byť aj u nás masové hnutie ako vo Francúzsku a iných krajinách. Odpor v Európe rastie. Početné biskupské konferencie vydali jednoznačné vyhlásenia proti ideológii „gender“. Nebojme sa vysloviť pravdu o človeku a odkrývať ľži. My sme stred spoločnosti. My sme tu, pretože chceme chrániť naše deti, pretože chceme rodinu, pretože chceme slobodu a demokraciu, pretože chceme budúcnosť!

- zg -

Mons. Bernard Bober, arcibiskup-metropolita

1. Petícia za referendum o ochrane rodiny

Milovaní bratia a sestry,

v sobotu 5. apríla Aliancia za rodinu, ktorá je iniciatívou viac ako 80 prarodinných organizácií, začala zbierať podpisy pod petíciu prezidentovi na vypísanie referenda o ochrane rodiny. V piatok 11. apríla sa Konferencia biskupov Slovenska obrátila s výzvou na všetkých veriacich a ľudí dobrej vôle, aby sme podporili tak petíciu, ako aj samotné referendum. K tomu nás vyzval aj náš diecézny biskup na Zelený štvrtok v katedrále. Dnes, v nedeľu Božieho milosrdenstva, keď sú v Ríme svätorečení blahoslavený Ján XXIII. a blahoslavený Ján Pavol II., ktorý bol veľkým šíriteľom kultúry života, začíname zbierať podpisy aj v našej farnosti. Budete mať na to príležitosť hneď tu, pred kostolom. Okrem toho Vás prosím, aby ste sa sami aktívne zapojili do zberu: vypýtajte si od dobrovoľníka petičný hárok, oslovte ľudí vo svojom okolí, ktorí tu nie sú s nami, vysvetlite im, o čo ide a požiadajte ich o podporu petície.

Drahí bratia a sestry, svojím podpisom na petičnom hárku dajme najavo naše presvedčenie, že podpora rodiny a manželstva má byť stredobodom verejného života. Odkážme takto svojim deťom, že manželstvo tvorené mužom a ženou - a predovšetkým rodina ako miesto stabilného a láskyplného zázemia pre výchovu nových generácií - sú pre nás veľmi dôležité. Spoločne sa modlime za toto dielo, aby na jeho konci bolo viac ľudí, ktorí objavia krásu manželstva a rodiny a najmä, aby bolo viac tých, ktorí napriek rozličným osobným skúsenostiam budú mať odvahu žiť podľa týchto ideálov.

Referendum nie je pre nás cieľom, ale prostriedkom. Zápasíme za dobrú vec, preto máme veľkú nádej, že na tomto diele spočinie Božie požehnanie. Nech nám táto občianska iniciatíva pomôže stať sa viac citlivými na tieto hodnoty a inšpiruje nás ku konkrétnej pomoci manželstvám a rodinám v núdzi.

2. Stretnutie Kána pre manželov

Týždňové stretnutie Kána pre manželov od 27. júla do 2. augusta 2014 organizované Chemin Neuf – katolíckou komunitou s ekumenickým poslaním. Miesto konania: Spišská Kapitula. Je to čas formácie pre manželské páry, počas ktorého môžu zažiť jednotu v páre, objavovať zmysel manželského života a Boží plán pre manželstvo, obnoviť svoje manželstvo, posunúť sa dopredu vo svojom vzťahu. Počas Kány Boh môže dať nové „víno“ do ich vzťahu v podobe jednoty, prehĺbenia ich lásky a vzťahu. Na stretnutie manželia môžu prísť sami alebo aj s deťmi, o ktoré bude postarané.

Viac info na: www.kanapremanzelov.sk alebo na 0901 913 039 a 0911 913 039.

Staň sa dobrovoľníkom **ALIANCIA ZA RODINU!**

PETÍCIA ZA **REFERENDUM** O OCHRANE RODINY **Slovensko vás potrebuje**

Vezmite si prázdny petičný hárok a oslovte svoju rodinu, blízkych, či priateľov s prosbou o podporu petície za referendum.

Pomôžte chrániť rodinu na Slovensku tým, že budete zbierať podpisy vo vašej farnosti, či spoločenstve.

Budeme potrebovať pomoc so zberom podpisov aj vo Vašom meste a blízkom okolí, preto sa prihláste ako DOBROVOLNÍK cez formulár na stránke www.alianciazarodinu.sk, alebo nás kontaktujte priamo cez email:

dobrovolnici@alianciazarodinu.sk

**ALIANCIA
ZARODINU**

Vyplnené petičné hárky zasielajte na adresu:

ALIANCIA ZA RODINU, Gorkého 15, 811 01 Bratislava

Bližšie informácie : www.alianciazarodinu.sk

info@alianciazarodinu.sk, dobrovolnici@alianciazarodinu.sk

tel. č. : 0908 500 981

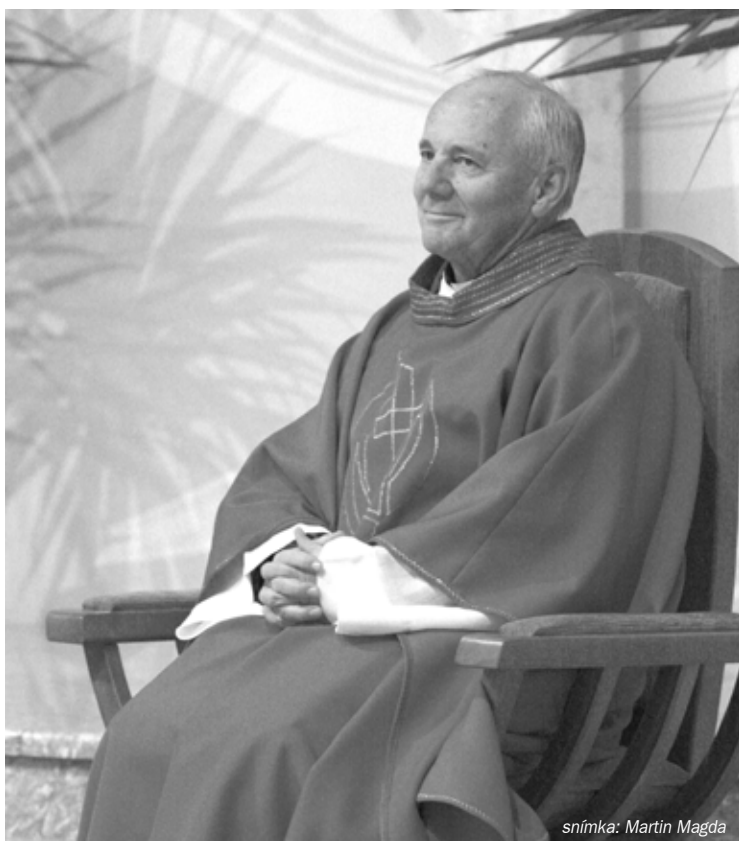
Rozhovor:

D. o. Milan Hvizdoš

Začnem trochu osobne. Ani sa mi nesnívalo, že na záver duchovných cvičení, tu v Exercičnom dome u jezuitov pod Kalváriou v Prešove, budem robiť rozhovor s pre mňa tak vzácnym kňazom a človekom, duchovným otcom Milanom Hvizdošom.

Na úvod vás poprosím, aby ste sa tak obsírnejšie predstavili našim čitateľom.

Pochádzam z Dúbravy, to je neďaleko vašej obce Vítaz, ale zo spišskej strany. Vysvätený za kňaza som bol v roku 1972. Išiel som na svoje prvé miesto, moja prvá kaplánka bola obec Spišské Bystré pri Poprade. Druhým miestom boli Vysoké Tatry – Smokovec, tam som bol štyri roky a potom som už chodil po farnostiach na Liptove - Hubová, Svit, Lučivná, Spišský Štvrtok, Markušovce a nakoniec Harichovce. Keď sa blížil dôchodkový vek, tak som sa rozhodol pre Medžugorje. Keď o tom teraz premýšľam, tak to nebolo len moje rozhodnutie, ale aj Božie riadenie. Chodieval som s pútnikmi do Medžugoria

snímka: Martin Magda

a tí naši Slováci, ktorí tam žijú a založili si tam rodiny, hovorili, že Slovensko by tam potrebovalo kňaza. Tak som si povedal, to už som mal pred dôchodkom, že požiadam otca biskupa, aby som mohol odísť do dôchodku. Nepovedal som mu, že idem do Medžugoria, lebo ktovie, ako by to prijal. Keď ma uvoľní do dôchodku, tak to bude pre mňa znamenie, že Panna Mária ma chce v Medžugorí. Uvoľnil ma, len som musel ešte ukončiť školský rok, tak som 30. júna 2007 ukončil pastoračnú činnosť. A hneď 1. júla som odišiel do Medžugoria na duchovné cvičenia. Vrátil som sa späť, odovzdal som faru a odvtedy som v Medžugorí. Pravda, som tam len od jari do jesene, lebo oni tam v zime nekúria. V tých

obývačkách, kde bývajú, kúria, ale tie izby, ktoré prenajímajú, nevykurojú a hoci tam nie je krutá zima, poväčšine tak mínus dva, mínus štyri stupne, ale keď máte späť pri desiatich stupňoch nad nulou, tak to sa nedá. Tak vždy zhruba v polovici októbra sa už vraciam domov. Keď som doma, tak som v mojej rodnej Dúbrave, ale vždy sa niekde ocitnem. Buď som na duchovných cvičeniach, duchovných obnovách, atď. A vždy na jar, keď už začína pútnická sezóna, teda v druhej polovici apríla, až začiatkom mája odchádzam opäť do Medžugoria.

Čiže dávate duchovné cvičenia?

Áno, už za komunizmu sme tajne dávali duchovné cvičenia, ktoré oficiálne viedli rehoľné

sestričky. My sme sa museli skrývať, lebo ak by nám na to boli prišli, tak nám hrozilo väzenie. Po prevrate vždy, keď ma niekde pozvali, tak som dával duchovné cvičenia a už roky ich dávam. Tieto mariánske, na ktorých ste ma našli, dávam prvýkrát. Zavolala ma Marta Uchalová, lebo ona to organizuje. Teraz sú veľmi nahustené. Snažíme sa, aby sme sa vedeli zorientovať v tejto novej dobe, ktorá je ešte zákernejšia ako komunistická éra. Hovoríme o základných veciach, samozrejme, že keď sú to mariánske duchovné cvičenia, tak sú zamerané na Pannu Máriu. Veď táto doba, v ktorej žijeme, je mariánska. Každá doba v cirkvi bola mariánska, ale po fatimských zjaveniach Panny Márie je zvlášť mariánska, lebo tam sa Panna Mária predstavila ako kráľovná presväťého ruženca. Aj to, čo predpovedala vo Fatime, sa teraz uskutočňuje, žiaľ. Snažíme sa ľuďom ozrejniť základné veci. Boj proti katolíckej cirkvi je dnes rafinovaný a zákerný, teda ako to robia a ako sa v týchto veciach zorientovať. Prečo vôbec potrebujeme Pannu Máriu v našom živote.

Čím by sa mal vyzbrojiť dnešný veriaci kresťan katolík?

Základná vec je - Ježiš Kristus ako Boh, ktorý sa stal človekom. Druhý krok Panna Mária a Svätý Otec, pápež. To sú tri body, ktoré by si mal veriaci človek dobre uvedomiť a toto mať stále na zreteli. Pán Ježiš je Boh, ktorý prišiel na tento svet ako človek. Vôľa môjho Otca je, aby ste verili v toho, ktorého On poslal. Panna Mária, táto doba je

teraz jej. Dokonca kardinál Ratzinger, neskoršie Benedikt XVI. povedal, že ešte nikdy do Ríma neprichádzalo toľko objektívnych správ o zjaveniach Panny Márie. Naozaj je to mariánska doba. Aj teraz v Medžugorí, čo sa deje 33 rokov a každý deň sú zjavenia Panny Márie. Takže naozaj sedí na neho pomenovanie, že je to spovednica sveta, oáza sveta. V Medžugorí sa nebo spája so svetom. Panna Mária je tam, každý deň sa zjavuje. Sú tam pútnici z celého sveta. Svätý Otec, ešte vtedajší Benedikt XVI., ktorý menoval medzinárodnú komisiu, ktorá to všetko sleduje a podáva správy do Ríma. Nemôžu vyriešiť konečný verdikt, lebo zjavenia ešte stále trvajú.

Mali ste vy osobne nejaký bližší a osobnejší duchovný zážitok v Medžugorí?

Nie, nemal som. V Medžugorí je život taký, že všetko prebieha buď skoro ráno, alebo neskoro večer, lebo cez deň sú veľké horúčavy. Takže keď ideme krížovú cestu na Križevac, tak sa už ide o piatej ráno. Tak isto na Podbrdo, na miesto zjavenia. A potom slovenské sväté omše pre našich pútnikov a spovednica. A čo sa týka takých zážitkov, tak najväčšie zázraky sa dejú v spovednici. To sú úžasné spovede. Tam prichádzajú ľudia, ktorí už dlhé desaťročia - tridsať, štyridsať rokov neboli na spovedi, do kostola nechodili a prídu so slzami v očiach. Tak tam sú, podľa mojej mienky, najväčšie zázraky, ktoré aj kňaza povzbudia. A samozrejme, večerné sväté omše a večerný program, najmä adorácie pri Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej. To je čosi úžasné. To je

vyvrcholenie každého dňa, keď je adorácia.

A také mimoriadne zážitky sú, keď človek vidí posadnutých, ktorí iba vykrikujú a najmä, keď je vyložená Sviatosť Oltárna. Potom chodievam tam na duchovné cvičenia už skoro pätnásť rokov. Raz sme mali duchovné cvičenia, ktoré viedol jeden indický exorcista. Viedol aj adoráciu. Čo vtedy tí posadnutí vystrájali, tak to sa nedá ani opísať. Ľudia, ktorí tam boli, klaňali pred Eucharistiou - asi päťtisíc ľudí, aj viac - každý bol zaskočený tým, čo sa robí. A on pokojne upokojoval ľudí, aby sa nebáli, len sa modlili a klaňali sa Ježišovi. Upokojoval ľudí, že nič im nemôžu urobiť. A aj sa tak stalo. Pomaly začali ich hlasy tíchnuť. Takže to sú také mimoriadne zážitky, ktoré človeku zostanú v pamäti. Je pravda, že niekto tam prežije aj iné mystické zážitky, ale ja som také nemal.

Poprosím vás ešte o duchovný odkaz pre našich čitateľov.

Základ je viera v Ježiša Krista. Potom úcta a láska k Panne Márii. Len vtedy správne veríme v Pána Ježiša, keď veríme tak, ako verila Panna Mária. A viera Panny Márie je vyjadrená v tajomstvách svätého ruženca. A potom, samozrejme, Svätý Otec. Keď chceme, aby sme boli Kristove ovečky a Kristove baránky, tak Peter musí byť našim pastierom. „Peter, pas moje baránky, pas moje ovečky. Peter, utvrdzuj svojich bratov vo viere, že ja, Ježiš Kristus, som Boh, ktorý som prišiel na tento svet ako človek.“

Ďakujem za rozhovor.

pripravili: M. Magda a M. Gondová

Žalm

Žalm, čítaný po úryvku zo Starého zákona, je tým, čo spája všetky tri čítania. Je odpoveďou na počuté Božie slovo. Je vyjadrením viery, lásky, dôvery a istoty v Božiu pomoc v našom živote. Žalmom vyjadrujeme náš vzťah k Bohu. Nie sme schopní dostatočne opísať, aké dôležité miesto zaujímajú žalmy v našom duchovnom živote. Je potrebné ich poznať, naučiť sa ich ako svoj druhý materinský jazyk, inak sa nám nepodarí do Písma vstúpiť, ani mu porozumieť. Žalmy sú modlitbou izraelského ľudu, modlitbou prorokov, samého Ježiša i modlitbou Cirkvi až do konca čias. Sú ako diamant vybrúsenými modlitbami, kráľovskými modlitbami Cirkvi. Sú akýmsi zhrnutím celého Písma. Kto sa ich modlí a rozjíma o nich, začína lepšie chápať Písmo i duchovné poklady v ňom ukryté. A prekvapený zisťuje, že načúva Bohu, ktorý k nemu hovorí...

Druhé čítanie

Druhé čítanie býva z Listov apoštolov, súčasťou Nového zákona. Predstavujú veľmi špecifickú a originálnu reč. Sú svedectvom, ktoré Duch Svätý dáva skrze generáciu apoštolov. Sami apoštoli nám v nich dávajú rady, ako máme žiť svoju vieru, ako napredovať k dokonalosti ducha a čo robiť, aby sme boli spasení. Liturgické čítania sú zostavené tak, aby sa počas trojročného cyklu prečítali podstatné časti všetkých kníh Svätého písma. Po druhom čítaní alebo po žalme nasleduje aklamácia, Aleluja a verš pred evanjeliom. Vtedy už veriaci vstanú, pretože toto zvolanie už patrí Kristovi, ktorý prichádza v slove evanjelia.

Evanjelium

Čítanie evanjelia je vrcholom bohoslužby slova. Evanjelium číta

Svätá omša a jej časti Glória - Sláva Bohu na výsostiach (4. časť)

ilustračná snímka: Martin Magda

vždy diakon alebo kňaz, prvé dve čítania môžu čítať i laici. V evanjeliu však hovorí sám Kristus, ktorého sprítomňuje osoba kňaza. Veľkosť tejto chvíle naznačuje niekedy pri slávnostných omšiach i to, že sa v sprievode prináša Evanjeliar, kniha evanjelií, sprevádzaná krížom, sviecami a kadidlom.

Evanjeliar sa po čítaní pobožká kňazom, ktorý tak naznačuje úctu a lásku ku Kristovi. Pred čítaním veriaci zvolajú Sláva tebe, Pane a po čítaní Chvála tebe, Kriste. Pri čítaní evanjelia stojíme, čím vyjadrujeme úctu Spasiteľovi prítomnému medzi nami a zároveň pripravenosť uskutočňovať jeho slovo vo svojom živote. Evanjelium je skutočne živé Božie slovo, nie je to prežitá história, je to sám Kristus prítomný pod tajomným spôsobom svojho slova, živá prítomnosť Spasiteľa. Ježiš v evanjeliu hovorí k svojim učeníkom všetkých čias a miest. Hovorí, čo a ako konať a žiť, hovorí tiež, čo on sám koná pre svoj

ľud. Jeho slovo je mocné, uzdravujúce, oslobodzujúce a spásenosné. Jeho slová patria predovšetkým trpiacim, chorým, chudobným a slabým. Kritériom pre ich pravé pochopenie nie je vysokoškolský diplom, ale viera a pokora v čistom srdci a v Duchu Svätom. Jedine v Duchu Svätom dokážeme pochopiť riešenia, ktoré Boh ponúka nášmu jedinečnému problému. Jedine v Duchu Svätom dokážeme prijať vnútorné uzdravenie našich citov skrze dotyk Božieho slova. Už samotné počúvanie Boha, jeho Písma, jeho posolstva pre život uzdravuje ľudské srdce.

Niekedy stačí jediná veta, ktorú ak neprehliadneme, dokáže našu dušu zasiahnuť ako ohnivý blesk z neba a zapáliť v nej novú nádej a život. Musíme však byť pokorní voči Učiteľskému úradu Cirkvi, ktorý jediný má právo a múdrosť správne vysvetľovať Božie slovo. Duch Svätý nás vedie k tejto pokore.

Marek Ondra, kaplán v Markušovciach

Naša história

História Pohlodov

V roku 1935 veľkú škodu na úrode narobili chrústy, preto sa ľudia snažili stratu nahradiť robotou pri zbere úrody na veľkostatkoch na Spiši. Obec Široké mala v tomto roku 1084 obyvateľov z toho: 1051 Čechoslovákov, 2 Nemcov, 19 Židov a 12 cudzincov.

Pre osvetovú činnosť novozaloženého Spolku katolíckej mládeže v roku 1935 zakúpila obec divadelné kulis z ateliéru Pepa Máca z Újezdu u Brna aj s predponou, na ktorej bolo zobrazené: Víťanie slobody v roku 1918. Zachovaná časť predpony s vyobrazením bola v roku 2000 reštaurovaná a teraz má miesto v sále Obecného úradu.

Po vzniku Slovenského štátu v roku 1939 nastáva výmena českých žandárov. Prvým prideleným žandárom bol strážmajster Ján Sedláček, druhým Miloš Mlynářčík. V máji 1939 prichádza za veliteľa žandárstva strážmajster Ľudovít Sopko. Z politických strán má najväčšiu silu HSLS. V roku 1941 sa začína s prestavbou kostola zbúraním južnej časti zvanej "Boží hrob" a prístavbou dvoch bočných lodí a sakristie. Prestavaný kostol bol posvätený 17. októbra 1943 biskupom Jozefom Čárskym, ktorý rokoch 1915 - 1923 pôsobil ako farár v Širokom. V roku 1942 dochádza k deportácii Židov do koncentračných táborov a ich majetok je 2. júla 1945 rozpredaný.

7. apríla 1942 sa začína s elektrifikáciou obce, vzápätí sa ukladá telefónny kábel v smere Prešov-Levoča.

Jeseň a zima 1944 sa nesú v atmosfére príprav na prechod frontu. Po smutných Vianociach a pre Nemcov bláznivom Silvestri 1944 sa začína nútená evakuácia a 11. januára 1945 o 12.00 hod. odchádzajú muži s Nemcami smerom na západ. 13. - 14. januára Nemci rabujú obydľia Širočanom. 22. januára prichádzajú do obce Československá brigáda a Červená armáda. 24. januára pod silným tlakom obchvatu Nemci ustupujú zo zákopov spod Braniska. Už koncom januára sa konštituuje národný výbor, ktorý začína riadiť život v obci. Začínajú sa vracat' evakuovaní muži, obec sa pomaly pripravuje na parceláciu Hedryho majetku.

V októbri dochádza k výmene slovenskej meny opäť na československú. Až do roku 1948 sa obyvateľstvo vzmáha z problémov, ktoré vznikli v súvislosti s vojnou. 15. mája 1949 sa začína stavať Potravinové družstvo (založené v r. 1937) - Kultúrny dom, dnešná budova Jednoty SD. Vtedy má družstvo 167 členov.

Najväčší požiar, ktorý si ešte veľa obyvateľov obce pamätá, vypukol 20. apríla 1950 v blízkosti dnešného domu Dzurendovcov. Požiar lokalizovalo 13 motorových striekačiek. Príčina nebola presne zistená, existujú len dohady. Zhorelo niekoľko desiatok domov a hospodárskych budov. Zaujímavosťou pre túto časť histórie obce je fakt, že od roku 1944 do roku 1950 sa dôležitosť života v obci zapisujú do dvoch kroník. Do tej staršej, označenej Pamätná kniha obce Široké z roku 1935 zapisuje Jozef Sninčák, učiteľ, do druhej, ktorá sa používa až do súčasnosti, zapisoval Imrich Šofranko. V nasledujúcom období najväčší rozruch spôsobila menová reforma (zmenka) z 1. júna 1953. Najlepšie dopadli tí, ktorí dôverovali vtedajším bankám a svoje úspory mali v nich aj uložené. Koncom decembra 1957 odchádza z obce farár Andrej Oros na jeho miesto nastupuje Peter Adamčák, ktorý tu pôsobí celých 18 rokov. V tom istom období sa začína so stavbou základnej deväťročnej školy. Tá je slávnostne odovzdaná do užívania 21. decembra 1961. Na druhý deň prebieha veľké sťahovanie starej školy do novej. Koncom roku 1960 sú inštalované v obci prvé 3 telefónne prístroje, a to u Andreja Katríňáka, dr. Antona Rokošného a na farskom úrade.

prevzaté: obec Široké

"ZA 42 ROKOV MA NIKTO NENAJAL!"

Svätý Jozef, robotník, náš patrón a náš vzor

Túto odpustovú homíliu si kňaz, (v tom čase kaplán vo veľkom Šariši) náš rodák d.p. Ján Biroš pripravil ešte v roku 1972. Pripravoval si ju za pomoci svojho "principála", ale s veľkou duchovnou nádejou, že ju prednesie na odpustovej slávnosti sv. Jozefa, robotníka vo svojej rodnej obci Vítaz. Nestalo sa tak. Pán mal iný plán!

Svätý Jozef, robotník, náš patrón a náš vzor

Dnešný deň, sviatok sv. Jozefa robotníka, je význačným dňom pre nás, tak ako i pre celú Cirkev. Svätíme ho ako patróna nášho chrámu, na ktorý sme právom hrdí ako na prácu našich rúk našich otcov, dedov a pradedov, ako na pomník našej práce. Slávnostne sa zhromažďujeme v tomto chráme, aby sme brali živú účasť na bohoslužbe slova, v ktorej počujeme o sv. Jozefovi, robotníkovi a na bohoslužbe eucharistickej obety, v ktorej budeme prosiť za požehnanie našej práce duševnej i telesnej. V družnom stretnutí potom pri pohostinnom stole doma chceme chovaním, rečou i pobavením plniť zákon lásky k blížnemu, ktorý

nás kresťanov tak veľmi zaväzuje. Týmto všetkým chceme pookriať na duchu, aby sme sa pozajtra s chuťou a dobrým úmyslom pustili do svojich prác podľa príkladu sv. Jozefa, robotníka.

Zahľadme sa očami viery na sv. Jozefa, robotníka. Naše telesné oči vidia jeho peknú umeleckú jeho sochu, Sväté písmo ako inšpirovaný prameň viery nám podáva pevnejší základ úcty, než chladný kameň umeleckého spracovania. Ak správne a do hĺbky pochopíme to, čo Písmo hovorí o sv. Jozefovi, robotníkovi, stane sa nám úcta k sv. Jozefovi, robotníkovi posilnením v našej práci a v našom životnom údele. Stane sa nám radostnou, duchovnou základňou k našej práci a chuťou aj k tej strán-

ke našich robôt, ktorá nepritahuje a sťažuje nám náš pocit spokojnosti a vyrovnanosti so životom. A kto z nás by nechcel radostne a pokojne pracovať a žiť?

Zahľadme sa na sv. Jozefa, robotníka a vidme:

1. Kto je On?
2. Čo robí telesne?
3. Čo robí duševne?
4. Čo ho posilňuje v práci?
5. Prečo je veľký, najväčší?
6. S čím sa na neho obraciame?

Iste, je toho veľa, na čo si chceme dať odpoveď. Ale s jeho pomocou nebeskej milosti, v ktorú veríme a vyprosujeme, vidme, čujeme, prijmime s dobrou vôľou. Veď či sme ľudia zlej vôle, ktorí neradi počúvajú slová božích právd? Počúvame! Príklad sv. Jozefa, robotníka

je veľmi poučný!

1. Sv. Jozef je robotník manuálne pracujúci.

Je vo svojom odbore tesárstva majstrom remeselníkom. Kedy sa tomu remeslu učil a u koho nevieme, vieme len to, že sa učil podľa hesla, ktorým sa riadila vtedajšia spoločnosť: „Každý rodič uč syna remeslu, lebo ak ho nedáš ničomu vyučiť, vyučíš ho zbojníctvu.“ Zbožní rodičia dali syna Jozefa na tesárstvo. Na prácu s drevom a okolo dreva. Tomuto remeslu sa odovzdá celkom, trvale a dôkladne tak, že sa stane vo svojom bližšom okolí dobre známym a ešte po rokoch, keď už Ježiš bude učiť, ľudia budú spomínať Jozefa, robotníka: „Či nie je to tesárov syn?“ Tesár sa stalo prírnením Jozefa.

2. Teraz ho právom nazývame robotník.

Veď robil telesne s drevom, nie iba dnešnú tesárčinu. Neokresával iba hrubé dreva na strechy. Robil všetko, čo potreboval vtedajší človek z dreva. Robil ľuďom aj ploty, aj drevené súčiastky ku pluhom. A nerobil súčiastky z dreva rybárom na blízkom Genezaretskom mori? Jozef robil, čo prišlo robiť z dreva. Robil prácu, ktorej výsledky si v prvom rade osvojovala spoločnosť, teda iní. Robil to s hlbším posvätením a s láskou. Keď prišiel domov, čakala ho doma práca. Ťahať kamenný mlyn. Každodenne sa mlelo. Každý deň bolo treba piecť nekvasené chleby, ktoré sa brávali do roboty. Pán Ježiš to videl a dal to do prosieb modlitby: „Chlieb náš každodenný daj nám dnes...“ Nie hojná obživa svätej rodiny bola na prvom mieste, všetko na to poukazuje - u Jozefa, robotníka bola na druhom mieste. Pracoval pre iných tak ako Kristus, po kto-

rého boku tak úzko žil, prišiel pre iných, nie pre svoj zisk. Prišiel z lásky, aby lásku obetavú aj ukázal, aj kázal a tak zasa iným, aby dal pokojný život a život spásy. Jozef robil a čo dostal za svoju robotu? Všetko tak ukazuje, že dostával na živobytie vtedajšie mierky zrna... Pán Ježiš vyzdvihne potom v kázni spravodlivosť práve týmto obrazom zo života: „...dávajte dobrú mieru!“ Vtedajšia spravodlivá mzda stačila na chudobnú obživu. Ježiš túto Jozefovu chudobu, znášanú v duchu pokory a lásky k Bohu, požehnáva, blahoslaví a dáva do priameho vzťahu a súvislosti s večnými hodnotami: „Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“ Sv. Jozef, robotník teda telesne pracoval. Pracoval spravodlivo: „Jozef, robotník bol muž spravodlivý“ (Mt 1, 19). Či by Pán nedbalcu v práci, povaľača, človeka, ktorý nespravodlivo a nepravdivo žiada za hodiny a prácu, ktorú nekonal, bol by nazval spravodlivým? Či nám je príjemne, keď niekto od nás žiada, zodrie aj poslednú kožu, to, čo mu nepatrí? „Čo nechceš, aby ti iní robili, nerob ani ty im.“ Sv. Jozef, robotník po boku Pána Ježiša telesne, ručne, ťažko pracuje, ale vždy spravodlivo. Či spravodlivosť nemá mať miesto aj v našom živote? Či sv. Jozef, robotník nemôže nám byť vzorom v našej práci, v našich požiadavkách? Či je iná cesta ku pokoji než spravodlivosť? Hľa, Jozef je svätec, Jozef je robotník spravodlivej práce. Jozef, robotník je nám veľkým príkladom.

3. Jozef je robotník, ktorý (a) hlboko duševne žije.

Svoju prácu koná vo vzťahu k Bohu a hlboko duševne pracuje. Toho zasa robí veľkým robotníkom.

Sv. Jozef, robotník veľmi dobre poznal a rozumel, čo hovorí Sväté písmo o práci: „Ako vták ku lietanu, tak človek ku práci je stvorený“ (Jób). Prácu berie ako úlohu Bohom zverenú. Prijíma jej ťažkosti, hoci mu je celkom proti jeho názorom a predstavám. A vôbec sa preto nezlostí. Znáša kríž svojho povolania a svojej práce. Jozef, robotník si je veľmi dobre vedomý slov Sv. písma: „V pote svojej tváre budeš jedávať svoj chlieb“ (Gen 3, 19). Skúsil, čo je to pot, nielen telesný, ale aj pot duševný. Ako muž vychovaný Písmom a odovzdaný duchu zákona, viac než iní poznal jeho slová: „s námahou (telesnou i duševnou) sa z nej živiť budeš po všetky dni svojho života“ (Gen 3, 17). Starostlivosť o všetko, čo je spojené s chlebom, nie je námaha? Už toto vedomie o práci u sv. Jozefa, robotníka prispievalo ku spokojnosti a vytrvalosti, keď kresal dreva, keď ich dvíhal, aby večer dostal mierku obilia k obžive. Svätý Jozef, robotník má veľmi živý vzťah k Pánu Bohu. Veril v Boha úprimne a živo. Veril aj to, že BOH RIADI ľudský ŽIVOT aj v jeho osobných podrobnostiach. Veril, že je všadeprítomný a preto s láskou prijímal a pritom slobodne, hoci s duševnou námahou, Božie riadenie. Pred Božím riadením neutekal ani vtedy, keď sa vonkoncom nezhodovalo s jeho osobnými predstavami. Sväté písmo to nielen naznačuje, ale aj výslovne ukazuje. Sv. Jozef, tesár musel napínať nielen svaly, ale všetky duševné schopnosti, keď chcel obstať v skúškach života a splniť úlohu života na svojom mieste. Ako mladý človek si chce založiť svoju rodinu. Samozrejme, v láske a podľa svojich predstáv. Vyvolí si Máriu. Živé plánovanie do

budúcnosti po boku Márie, radosť zo súhlasu peknej nevinnnej Márie. (Veď je Nepoškvrnená Panna) sú radosným základom vstupu do života. Už uzavrie zväzok v zmysle spoločenského práva i vtedajšej spoločnosti na základe obojstranného súhlasu, plne právoplatný. Je to už manželský zväzok, ktorý treba dokončiť svadobnou hostinou podľa zvyklostí a ďalším manželským životom, ktorý nevylučuje právo na osobnú - telesnú blízkosť v zameralí zas na nový život. Nový život ozaj pozná, ale v inom zmysle, než si on predstavoval. Všemohúci Boh, v ktorého tak úprimne veril, mu skrižuje jeho osobné plány.

Práve vtedy, keď už zväzok medzi Jozefom a Máriou je tu, nedôjde ku ďalším obvyklým vzťahom, lebo príde iné riadenie - Božie. Boh, ktorý človeku dáva schopnosť život podávať ďalej, BOH OTEC APŔVODCA všetkého života, ostáva OTCOM SYNA BOŽIEHO, ktorý príde v ľudskom tele z MÁRIE PANNY bez najmenej Jozefovej účasti. Jozef, robotník v úžasnom prekvapení a v

zarazení k celoživotnej mlčanlivosti. Jozef, najväčší a najtichší svätec - prvý poznáva prevelký účinok Ducha Svätého. S akým hlbokým zamyslením treba nám čítať slová Svätého písma - u Matúša v hlave 1, verš 18 a v nasledujúcom: Jozef dostal sa do styku, nie telesných, ľudských vzťahov, - do styku všemohúceho Boha trojjediného. Preto zmĺkne. On prvý po Panne Márii poznáva Syna Božieho v ľudskom tele. On prvý poznáva Boha blízkeho, akého okrem Márie nik nepoznal. On prvý poznáva jedinečnosť úlohy pracovať a žiť s Kristom. Poznáva, že nebeský Otec ho poveruje inakšou a vyššou úlohou, než jeho predstavy. Poznáva, že plniť vôľu Božiu je premnoho viac, než plniť svoju ľudskú vôľu, Jozef, robotník sa jej podriadi, hoci ho stalo mnoho duševného napätia a vedomého zriekania sa osobných, úprimne mienených názorov. V tomto zriekaní sa osobných predstáv a očakávaní, v podriadení sa vôľi Božej a v osobnej službe Kristovi vidíme veľkosť duševnej,

kvalitnej práce sv. JOZEFA, ROBOTNÍKA I NA DUŠEVNOM POLI, i veľkosť jeho osobnosti.

ŽIL Z VIERY. Pravdám viery sa úplne podriadil. Veľmi ochotne prijal úlohu otca - pestúna, vychovávateľa a len ženícha. Veď komuže v dejinách dostane sa podobnej úlohy? Nikomu! Nikto nebude taký VEĽKÝ ako bol sv. JOZEF, ROBOTNÍK po boku Ježiša, mimo Márie, presvätej Panny. Jozef, robotník bol na úžasnej duševnej výške! K tomu sa dopracoval, lebo pred ťažkosťami nechcel uniknúť, ale chcel ich niesť. Veril v život večnej odmeny....

4. Čo ho posilňuje v jeho živote
... keď musí utekať v noci, keď nespravodlivý Herodes vládne a rozkazuje? Čo? Viera, že OTEC NEBESKÝ VŽDY VIE O VŠETKOM A RIADI TO KU DOBRÉMU KONCU. Posilňuje ho PRÍTOMNOSŤ KRISTA SYNA BOŽIEHO v ľudskom tele, pod spôsobom tela...

Vieru nestratí, ani keď je opovrhovaným bedárom, cudzincom v Egypte, ani keď po boku Krista,

Syna Božieho musí denne zarábať na biedny kúsok chleba. VERÍ v ŽIVOT VEČNÝ, verí v odmenu večnú. Sv. Jozef, robotník, je DUŠEVNÝ SVÄTEC - VELIKÁN. Alebo si myslíme, že Ježiš Kristus po boku svojej osobnej prítomnosti v ľudskom tele si vyvolil malicherných ľudí? TICHÝCH, PRACOVITÝCH, CHARAKTERNÝCH - DUŠEVNE VYSOKO STOJACICH NA ZÁKLADOCH VIERY, ÁNO, takých si vyvolil. Takým bol aj sv. Jozef, robotník, ktorý poznal telesnú i duševnú prácu, v podriaďovaní sa vôli Božej, aj keď vôľa ľudská je iná.

5. Prečo je a ostane sv. Jozef veľkým?

Odpovedáme:

1. Pre svoju prácu s najužším spojením s Kristom, s Božím riadením.
2. Je veľkým, lebo osobné záujmy podriaďuje Božej vôli za cenu veľkej osobnej obety.
3. Je veľký a ostane veľkým, lebo prvý pochopil ako ROBOTNÍK ZMYSEL PRÁCE TELESNEJ I DUŠEVNEJ AKO SLUŽBU BOHU, KRISTOVI na Jeho oslavu a len ďaleko po tom

ako prostriedok denného života.

4. Je veľký svätec - ROBOTNÍK, lebo prácu chápal ako potrebu pre spoločnosť, pre dobro iných a seba staval do pozadia.

5. Sv. Jozef, robotník je veľký pre svoje najintímnejšie spojenie s Ježišom v najväčšej úcte k presvätej Panne Márii.

Preto je veľký sv. Jozef, robotník v očiach nás veriacich. Preto ho uctíme a ako veriaci v Boha a v spoločenstvo svätých. Preto sa k nemu obraciame s prosbou.

6. Sv. Jozef, robotník, my tu zhromaždení vo Vítaze veríme v Boha, úprimne, hoci niekedy Ho hrdinsky nevyznávame, lebo sme slabí ľudia. Ale práve preto sa obraciame k Tebe, uznávame, že si SVÄTEC - ROBOTNÍK a vedel si posvätiť svoju prácu živou vierou a láskou.

Nauč nás tomu!

1. Sv. Jozef, robotník, rob za nás v nebi, aby sme vedeli žiť podľa viery a vedeli sa riadiť vôľou Božou, ktorú denne spomínáme v Otčenáši: „...buď vôľa Tvoja...!“

2. Sv. Jozef, robotník, rob za nás

v nebi, aby my tu na zemi sme vedeli pracovať poctivo, s dobrým úmyslom, nielen pre obživu, ale z lásky k Bohu, Stvoriteľovi, ktorý v nás stvoril schopnosť pracovať telesne i duševne.

3. Sv. Jozef, robotník, rob za nás v nebi, aby sme tu na zemi vedeli milovať vôľu Božiu a zachovať Jeho príkazy, hoci nám osobne je to ťažké. Ty si to dokázal.

4. Sv. Jozef, robotník, rob za nás v nebi, aby sme tu na zemi vedeli žiť v spravodlivosti, čo robí život dobrým všetkým ľuďom na celej zemeguli, či sú čierni, žltí, alebo bieli. Ty si bol spravodlivý. Sv. Jozef, robotník, rob za nás v nebi, aby sme vedeli žiť v láske a nie v nenávisti a pomste, vo vzájomnom odsudzovaní, potupovaní a hneve, ale vždy a všade a v každom povolaní, i v každej práci žiť v pokoji... a raz i večnom pokoji, v ktorom si už TY, Ó SVÄTÝ JOZEF, ROBOTNÍK. Amen!

+ThDr. Jozef Leščák

a Ján Biroš, kaplán Veľký Šariš 1972

snímky : súkromný archív J. B.

NÁZORY a SVEDECTVÁ

Tehotná v 42 rokoch chcela ísť na potrat, nešla

Nadpis tejto hlboko osobnej úvahy na stránke www.parenting.com znie: „Som čo? Neočakávané tehotná v 42 rokoch a čelila som najťažšiemu rozhodnutiu svojho života.“

Táto úvaha sa ma dotkla z dvoch dôvodov. Moja mama, nech odpočíva v pokoji, porodila môjho najmladšieho brata ako 40-ročná. Môj otec, vodič kamiónu, bol práve preč a tak som mamu do nemocnice viezol ja. Až do dnešného dňa ostáva spomienka na tento zážitok vo mne tak živá, ako by sa to stalo iba včera: keď rodila Jamesa, ja som práve písal prácu na hodinu písania v prvom ročníku

na vysokej škole!

Druhým dôvodom je, že dve z najväčších pro-life zástankyň, ktoré poznám, mi povedali, aké boli zmätené (slušne povedané) a odrovnané (ak máme byť úprimnejší), keď zistili, že sú tehotné - jedna vo svojich 39 rokoch a druhá v 41. Ako často hovorím svojim „pro-choice“ priateľom, ktorí trvajú na tom, že zástancovia pro-life žijú v akomsi paralelnom svete oslobodenom od bojov a ťažkostí, že aj my sme tiež len ľudia. Podstatné je to, ako s týmito ťažkosťami naložíte.

Z vlastnej skúsenosti vieme, že existuje mnoho, mnoho prípadov, kedy je tehotenstvo strašne zle

načasované. Vieme o strachu, ktorý žena prežíva, vrátane obáv z toho, že by v tomto období života nemohla byť „dobrou matkou“ (otcovia môžu cítiť – a skutočne aj cítia – rovnaký pocit neschopnosti.) Toto je úplne pochopiteľná reakcia.

Príbeh „Nancy“ je skvelým príkladom ilustrujúcim takéto emocionálne výkyvy. Spolu so svojím manželom si adoptovali dve deti potom, čo ich pokusy mať vlastné biologické deti zlyhali. A naraz – prask! Hovorí, že jej prvou reakciou bolo odmietnutie obsiahnuté v štyroch slovách: „Toto sa nemôže diať.“

V Nancynom rozprávaní hľadáte stopy k tomu, prečo sa rozhodla tak, ako sa rozhodla. Tie sa dajú poznať už z hrozivého začiatku - pochopiteľné obavy ohľadom svojho veku, návaly rannej nevoľnosti, jej pocit, že ju nikdy veľmi nepriťahovali malé bábätká a že toto je SKRÁTKA UŽ PRIVELA.

Nancy sa považuje za nábožnú osobu, ktorá verí, že Boh má plán, ktorý zvyčajne vyjde, ak podľa neho konáme. Vo vzácných chvíľach si aj dokážem predstaviť, že to všetko bude v poriadku, že budem schopná zvládnuť tri deti a že sa mi to dokonca bude páčiť. No väčšinu času chcem kričať: „Aký žartík to Boh na mňa hrá? Som vyčerpaná matka dvoch detí, mám veľmi náročnú prácu a domácnosť, ktorá sa rozpadá! Nedokážem vychovávať ďalšie dieťa.“

O tretej ráno zobudí svojho manžela, aby sa porozprávali o potrate. Rozprávame sa dve hodiny a ráno obaja cítime úľavu. Potrat, akokoľvek hnusná to vec, sa zdá byť tým správnym riešením. Ani jeden z nás nechce ďalšie dieťa, ani sa necíti pripravený na to, aby

ilustračná snímka: Martin Magda

ho zvládol, nehovoriac o tom, že by to bolo naše prvé vlastné dieťa. Čo je ešte dôležitejšie, obaja cítime, že už máme svoju rodinu — tieto dve dievčatá sú naše deti a nikdy už nebudeme nikoho ľúbiť viac. Biologické dieťa pôsobí ako narušenie, ako čudný doplnok nádhernej rodiny. Už nie je možnosť pre ďalšie deti. Sme rozhodnutí.

No Nancy sa rozhodne, že musí vedieť, do čoho to vlastne ide. „Ak mám ísť na potrat, musím sa z tejto skúsenosti nejako poučiť. Nemôžem sa na toto tehotenstvo pozeráť len ako na omyl,“ hovorí. Tento postreh odhaľuje veľa. Nancy o tom povie priateľkám, o ktorých dúfa, že podporia jej rozhodnutie a zistí, že prekvapivo mnohé z nich takisto boli na potrate. Aj keď jej nepovedia „nerob to“, na druhej strane však nie sú ani nadšené zástankyne potratu.

Čo sa Vás dotkne, je pravdivosť tejto situácie - veľa z toho, čo Nan-

cy prežíva, odráža to, ako dobre alebo zle sa cíti v ten konkrétny deň. Po svojich bojoch ohľadom toho, že má ísť na „konzultáciu o predčasnom ukončení tehotenstva“, hovorí: „O svojom rozhodnutí som si istá len na 75 percent. Zvyšných 25 percent mám hrôzu z toho, že si nikdy neodpustím to, že som sa vzdala svojho dieťaťa, že budem vždy rozmyšľať o tom, aké by to bolo. Modlím sa, aby sa to nejakým spôsobom vyriešilo. Chcem iba nejaké znamenie. Potrebujeme sa pohnúť z miesta.“

Neviem, či sa to dá považovať za „znamenie“, no ako tak kráča do škôlky so svojou najstaršou dcérou, uvedomí si, že sa cíti lepšie aj napriek tomu, že nevoľnosť býva ráno silná. „Rozmyšľam o ďalšom dieťati a cítim, že ešte existuje táto možnosť,“ píše. „Potom, čo odchádzam zo škôlky, nakoniec celú cestu do práce idem pešo - dobrých 40 minút - len aby som

predĺžila tento dobrý pocit.“

Za ústredný bod môžeme v mnohom považovať to, že kvôli svojim rozporuplným pocitom odložila svoju „konzultáciu o predčasnom ukončení tehotenstva.“ A dieťaťko, ktoré pred štyrmi týždňami „vyzeralo ako zrnko ryže,“ má teraz (je šokovaná, keď to vidí) „ruky a hlavu.“ Nancy hovorí: „Vyjdem von na svetlo a uvedomím si, že budem mať ďalšie dieťa.“

Záver tohto príbehu vás úplne dostane. Teda aspoň mňa dostal.

O týždeň neskôr triedim letné oblečenie a niektoré z vecí vyčleňujem na charitu. Roma stále tieto vyradené veci vyberá z tašky a mňa to rozčuľuje. „Ale mami,“ hovorí Roma, „tieto veci predsa musíme nechať pre bábätko.“ S Johnom sme jej nepovedali ani slovo, no ona už o tom vie.

Všetko bude v poriadku. Viac ako v poriadku. Požehnanie? Myslím, že áno.

zdroj: LifeSiteNews

Andrew Krivak: Dlouhý návrat

Pred nedávnom sme do redakcie mailom dostali odkaz na webovú stránku, po otvorení ktorej som sa veľmi potešil. Píše sa tam o americkom Slovákoví, ktorý napísal, okrem iných, román "Dlouhý návrat" a spomína sa tam "malá dedinka pri Prešove - Víťaz". Rozhodol som sa ponúknuť to aj vám, našim čitateľom Spektra, pretože Andrew Krivak má pôvod vo Víťaze. Dokonca, ako som neskôr zistil, v roku 1996 Víťaz aj osobne navštívil. Ale o tom až neskôr.

V románu nazvaném Dlouhý návrat vypráví slovensko-americký spisovateľ Andrew Krivak fascinujúci príbeh imigranta, ale vypráví jej naruby.

Má se to následovně: po tragické nehodě v Americe roku 1899 se Ondřej Vinich se svým synem Josefem vrací na starý kontinent, aby tam žili jako pastevcí. První světová válka propuká, právě když Josef dospěje, a tehdy chlapec narukuje

do rakousko-uherské armády. Díky loveckým schopnostem, které v Karpatech získal, se vypracovává v armádního odstřelovače a míří na frontu k italské řece Isonzo, kde se vzápětí odehrají jedny z nejkruťších bitev celé války.

Strašlivé střety, zajetí, vězení a obtížný návrat k normálnímu životu, který Josef v románu prožívá, umožnily spisovateli Krivakovi protnout několik tematických linek. Jeho kni-

ha je zčásti takzvaným bildungsromanem (je literární žánr, který sa zameriava na psychologické a morálne rast hrdinu z mladosti do dospelosti (dospievania) – pozn. Redakcie), tedy příběhem o lidském zrání. Zároveň ale zachycuje brutalitu války a hrdinovu spleť cestu domů, v níž dostávají prostor také vyslovené duchovní pasáže a rodinné či milostné scény.

Narození, smrt i znovuzrození

mají v Krivakově obraze střední Evropy zalité krví své místo.

Proč jsi nezemřel jako ostatní?

Aby spisovatel dosáhl co největší autentičnosti, čerpal rovnou z vlastní rodinné historie. Hlavní hrdina Jozef je tak zčásti Krivakovým skutečným dědečkem Johnem Stofilou, jenž obsluhoval kulometry v rakouské armádě. Podobně jako Jozef přečkal neskonalé útrapy včetně zajetí na Sardinii a ušel stovky kilometrů, aby se dostal domů. A stejně jako Jozef pak na prahu domova pohlédl do očí své zděšené nevlastní matce, která se jej zeptala: "Proč jsi nezemřel jako všichni ostatní?"

"Nevlastní matka mého dědečka mu to skutečně řekla, když se dotrhl až ke svému domku v malé vesničce Víťaz u Prešova," vypráví HN Krivak. "Tehdy ještě bylo běžné, že když matka například zemřela při porodu, vyrůstal leckdo v adoptivní rodině."

Krivak ten příběh poprvé slyšel od své babičky, Slovenky, která uprchla do Ameriky a se svojí dcerou se usadila na severozápadě státu Pensylvánie. Právě tam, v horském regionu, který Krivakovi připomínal Prešov, děti vyrůstaly.

"Rodiče už neviděli důvod, proč bych se měl učit slovensky, ale sami mezi sebou si slovensky ještě povídali."

Za babičkou jezdil Krivak pravidelně. Seděli vždy u krbu v kuchyni, uždibovali sladké pečivo a babička vyprávěla příběhy. S odstupem času na to Krivak vzpomíná jako na svého druhu evropské dětství.

"Rodiče nám vždy vštěpovali, že jsme slovenští Američané. Slavili jsme slovenské svátky, jedli jsme slovenská jídla, znali slovenské svaté, a samozřejmě nám o původní vlasti vyprávěli," říká Krivak.

"Vůbec nejraději jsem měl Velikonoce, kdy jsme si do kostela chodili nechat požehnat koš s velikonočními pokrmami. Na Štědrý den, neboli vilija, jak se mu říká mezi Romy, jsme mívali rybu, oplatky a trochu brandy, kterou jsme směly mimořádně pít i my děti. Pak se všichni naskládali do auta a jelo se na mši. Bez výjimek. Na mši se jelo, i když napadly dva metry sněhu."

Krivak v New Yorku vystudoval Kolumbijskou univerzitu, kde se na katedře slovanských jazyků dokonce učil česky. Jenže pak pocítil jakési duchovní volání a dal se k

jezuitskému řádu. Osm let strávil v kněžském semináři, než pochopil, že takový život pro něj asi nebude. Přesto z této zkušenosti vykresal například svoji první knihu, vzpomínkový titul nazvaný *A Long Retreat*, a pak také podstatnou, skoro iniciační návštěvu Prahy.

"Když jsem do Prahy přijel poprvé roku 1994, pořád jsem byl ještě jezuitou, takže jsem bydlel v Ječné ulici u kostela sv. Ignáce z Loyoly," vzpomíná spisovatel. "Všichni mě tehdy přijali s neobyčejnou vřelostí. Andrew Krivak Prahu si pamatuje jako dočista magické město s jen maličkým smítkem hrubosti, díky kterému působila o to opravdověji."

Ten osmiletý dril a disciplína z jezuitského řádu se pak Krivakovi znovu hodily při psaní románu *Dlouhý návrat*.

"Nikdy jsem nebyl v armádě, takže psaní o vojácích jsem považoval za předem vyloučené," vysvětluje autor. "Ale kněžský seminář je svým způsobem také tréninkem v instituci, která člověka připravuje na konkrétní úkol. Jezuité sice cvičí ducha, ale také odstřelovači mají jakési vlastní duchovno."

Netrefil jsem Hemingwaye

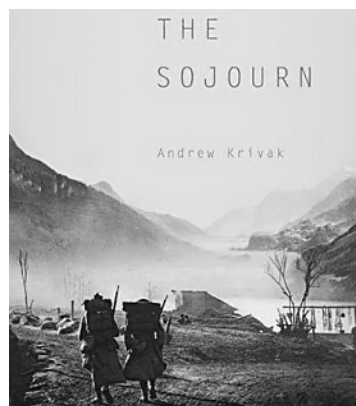
Historické rešerše Krivak provedl jen tehdy, kdy potřeboval důkladně popsat frontu u italské řeky Isonzo, kde bojoval i jeho dědeček. Zde ale vstoupil na pole, které už v literatuře "zorali" jiní, zejména americký spisovatel Ernest Hemingway. Dobu, kterou Hemingway u Isonzy prožil jako řidič ambulance, později reflektoval ve svém románu *Sbohem, armádo!*

"To snad přece nemohla být náhoda, že můj dědeček byl na stejné frontě, kde se odehrává tento velkolepý román," míní Krivak o Hemingwayově knize. "Matka kdysi říkala, že naše rodina by na literaturu měla jedinou možnou vazbu, a to v případě, že by dědeček po Hemingwayovi vystřelil."

A možná tedy není náhoda, že také Krivakově "románu od Isonzy" se náramně daří. Kniha *Dlouhý*

návrat vyšla ve Spojených státech poprvé roku 2011 a kromě pozitivní kritiky vynesla autorovi řadu ocenění. Ocítla se dokonce i v nejužším výběru na Národní knižní cenu, která v Americe patří k těm nejdůležitějším.

Český čtenář může nynější vydání vnímat zase v souvislosti s letošním výročím sta let od začátku první světové války. Krivak sám má z českého překladu velkou radost. "Když jsem slyšel, že ze všech světových jazyků bude má kniha nejprve přeložena do češtiny, byl to snad lepší pocit než získat nominaci na Národní knižní cenu," tvrdí. "Pro mě osobně je tento román poctou mým prarodičům, cestou, jak jejich příběh vyprávět jiným lidem. A protože jsem úzce spolupracoval se svojí svědomitou překladatelkou Petrou Diestlerovou, nemám nej-

menší pochyby o kvalitě překladu."

Nad otázku, co by si měl český čtenář z knihy *Dlouhý návrat* odnést, však autor chvíli váhá. "Češi si neberou servítky. Kdybych jim měl ještě poroučet, co si mají myslet, akorát by se mi vysmáli. Ale samozřejmě, ze všeho nejraději bych byl, kdyby si tu knihu zamilovali."

zdroj: internet
snímky: internet

"Tvoje dni budú skrátene a cirkev rozdelená"

Je mnoho ľudí, ktorí zjaveniam neveria a vôbec o nich nechcú počuť a ich ani neuznávajú. „Boh sa pyšným protiví.“ „Neverím, pokým neuvidím.“ To sú slová sv. Tomáša a preto neobstoja ani slová niektorých kňazov, ktorí argumentujú tieto zjavenia tým, že ak by sa naša Božia matka zjavovala, tak to by určite robila cez kňazov a nie cez hocikoho iného.

Boh si však vyberá takých ľudí – nástroje jemu verné, poslušné, pokorné, milujúce, a hlavne tie, ktoré vedia odpúšťať, ale predovšetkým nevinné. Mnohí pochybujú o medžugorských zjaveniach, ale s určitostou môžeme povedať, že naša Matka nás ochraňuje, varuje, ale aj napomína. To všetko však musí robiť cez niekoho a nejakým

spôsobom.

Písal sa rok 1370, keď ma oslovila Božia matka vo svojom zjavení s odkazom pre pápeža (Francúza), ktorý vtedy sedel na apoštolskom stolci: „Chcem ťa, pápež Gregor, zahrnúť materinskou láskou a nasýtiť mliekom môjho orodovania, ak sa tvoja moc (úrad) zameria na to, aby si zviditeľnil Božiu slávu. Žiadam ťa, aby si sa pokorne vrátil do Ríma, tam, kde je tvoje miesto. Ak nebudeš rešpektovať toto poslanstvo, pocítiš bič spravodlivosti. Tvoj život sa skrúti a žiadny lekár a ani vzduch, ktorý dýchaš v tvojej vlasti, ti nepomôžu.“

Táto svätica pochádzala z významného rodu, ktorý dal Švédsku niekoľkých kráľov. Brigita sa narodila v júni okolo roku 1302-1303

v zámku Finsta pri Upsale. Bola inteligentná a dostavala kresťanskú výchovu.

Už ako sedemročná mala videnie Panny Márie. Ako jedenásťročná mala v nedeľu pred veľkým pôstom roku 1314 videnie, ktoré sa odohrávalo v podobe rozhovoru s ukrižovaným Kristom. Táto mystička sa ho pýtala: „Ó, môj milý Pane, kto ťa to tak doriadil?“ Odpoveď znela: „Všetci, čo na mňa zabúdajú a pohrdajú mojou láskou!“ Tieto slová zmenili celý jej život. Krátko po tomto zjavení jej zomrela matka.

Keď dosiahla 14 rokov, otec sa rozhodol vydať ju za mladého veľmoža Ulfa Gudmarssona. Po vóli jej to však nebolo, lebo zamýšľala viesť reholný život. Aj napriek tomu

sa podriadila otcovej vôli. Potešilo ju, keď sa dozvedela, že Ulf je dobrý a nábožný človek. Po svadbe sa dohodli, že budú dva roky žiť zdržanlivo podľa príkladu biblického Tobiáša a jeho manželky Sary. Počas manželského spolunažívania sa im narodilo osem zdravých detí.

„Potrebovala som dobre napísať list pápežovi“, hovorí Brigita „a doručiť ho do Avignonu prostredníctvom spoľahlivej osoby.“ Rím opustil pápež spolu s vysokými cirkevnými hodnosťami, ktorí ho nasledovali. Úloha na túto cestu bola ťažká, kuriéri nespoľahliví a s nunciom sa dalo sotva rozprávať.

Avignon založili Rimania ako centrum provincie Gallia. Po páde Rímskej ríše ho dobyli rôzni vládcovia a nakoniec bolo pripojené k Burgunsku. Do začiatku 14. storočia bol Avignon malým mestečkom bez väčšieho významu. Už v roku 1303 pápež Bonifác VIII. v ňom založil univerzitu v snahe získať väčší vplyv pápežov na vzdelanie francúzskych kňazov. Mestečko Avignon si v roku 1309 vzhľadom na politickú situáciu v Ríme vybral pápež Klement V. ako sídlo. Mesto sa stalo domovom pápežov od 9. marca 1309 až do 13. januára 1377 (v Ríme v rokoch 1328 - 1330 sídlil protipápež Mikuláš V.)

Spočiatku obývali pápeži biskupský palác, ktorý Ján XXII. nechal prestavať. V Avignone bolo sedem sídlacích pápežov: Klement V. 1305 – 1314, obdobie bez pápežov 1314 – 1316, Ján XXII. 1316 -1334, Benedikt XII. 1334 – 1342, Klement VI. 1342 – 1352, Inocent VI. 1352 -1362, Urban V. 1362 – 1370, Gregor XI. 1370 – 1378, obdobie rokov 1309 až 1377 sa volá avignonské zajatie a naráža tak na babylonské židovské zajatie.

„Bolo nám odporúčané obrátiť sa na Orsíniovcov, ktorí s hlbokým žiaľom sledovali, ako pápež opúšťa Rím. Mali veľké bohatstvo, preto mohli byť nápomocní vo všetkom pápežovi Gregorovi. Obrátili sme sa na správcu domu knieža Latina, ktorý nám venoval všetku pozornosť. Musela som ho však varovať od Pána, lebo svoj úrad spravoval záludne a násilnícky. Poprosili sme ho podstúpiť cestu do Francúzska. Ochotne sa podujal s prísľubom, že všetko vybaví tak, ako je mu to tlmočené“, hovorí Brigita Švédska.

Šľachtic Latina vyhľadal pápeža a v osobnom rozhovore ho varoval tak, ako mu to mystička prikázala. Tu už mohol Gregor vidieť Božie pôsobenie, lenže nechcel vidieť. „Latino mi napísal, že môj list pápež čítal, ale k tomu dodal: Nemôžem konať, pokým nezískam istotu Božej vôle. Či mu najsvätejšia Panna dôrazne neprikázala, čo má robiť? On o mojom posolstve pochyboval a hovoril o mne, že som pomätená. Ako ešte bude mať nebo s nami trpezlivosť? Boh bol opäť milosrdný a znovu som počula varujúci hlas: „Hovorí ti tá, ktorú si Boh vyvolil za svoju matku, cez moje telo prijal ľudskú podobu. Môj syn preukázal pápežovi veľké milosrdenstvo, keď mu prostredníctvom mňa povedal svoju svätú vôľu, a to len vďaka modlitbám a slzám Božích priateľov a nie nejakým jeho zásluhám.

Diabol viedol veľký boj o pápeža, no napriek mojím veľkým varovaniam ostal vo Francúzku. Boh je milosrdný a tak opäť žiada jeho neodkladný návrat do Ríma. Najneskôr do konca apríla 1370 sa musí vrátiť do Ríma, aby som ešte mohla byť jeho matkou. Neuposlúchnutím sa bude zodpovedať pred Božou spravodlivosťou.“

„Rozmýšľala som, koho by som ešte mohla poslať do Avignonu“, hovorí mystička. „Už nám neostáva nik, iba gróf z Noly. Ten sa váhavo odpovedí vyhýbal, ale nakoniec prikývol. „Predstúp pred neho a pozvi do jeho domu aj pápežského nuncia. Keď pred nich predstúpiš, vezmi odpis listu, ktorý pre mňa vyhotovil subprior, prečítaj im ho a potom pred ich očami ho roztrhaj na kusy a povedz: „Takto sa roztrhnú krajiny a cirkvi na mnohé diely, ak sa pápež urýchlene nevráti do Ríma. Toto povedala presvätá Panna.“ Obaja sa veľmi vyľakali a pápež vyhlásil, že sa vydá na cestu. Prešiel rok 1370. Nechcela som veriť v najhoršie a tak som začala počítať, kedy musí vyraziť, aby prišiel včas do Ríma. Ak sa rozhodne v marci, príde tam včas, ibaže v Avignone sa ani neuvažovalo o jeho návrate a tak aj príprava na cestu nebola reálna.

Prešiel aj apríl 1371 a pápež nám neposlal žiadnu správu, ale oddal sa našepkávaniu zlého. Vtedy som pocítila slabosť a mala som pocit, že ma opúšťajú všetky sily. Zúfala nádej ma ničila. Tu už som si kládla otázku: Čo sa stane, ak dôjde v katolíckej cirkvi k vopred ohlásenému rozkolu? Potom som mala potešujúce videnie: Videla som Rím, kde sa od Apoštolského paláca pri Bazilike sv. Petra po Anjelský hrad a späť ku chrámu Duha Svätého rozprestierala jediná plocha obohnaná vysokým múrom a opäť som počula hlas: „Pápež, ktorý svoju cirkev miluje tak, ako ju milujem ja, bude tu bývať, aby v slobode a pokoji zvolával svojich radcov.“ Tomu som rozumela tak, že Boh má pre verného služobníka vždy pripravené miesto na bývanie aj keby majetky cirkvi zanikli.“

Pripravte sa na cestu do Jeruzalema, navštívte môj hrob a posvätné miesta.“ Počula opätovne Boží hlas. „Ja vám dám vedieť, kedy sa máte pohnúť.“ Veľmi som túžila dostať sa do Jeruzalema a Božia matka mi to aj slúbila. Chýbali však na ďalekú cestu peniaze. Až príchodom mojich synov, ktorí priniesli dobre naplnenú pokladnicu som pochopila, že to všetko zariadila Božia prozreteľnosť. Dňa 25. novembra 1371 sme opustili večné mesto. Náš Pán mi slúbil, že sa všetci až na jedného vrátíme zdraví domov. Prišli sme včas, práve začínali vianočné sviatky. Dvanásteho marca zomrel môj najstarší syn Karl, ktorý vykašľával krv.

V noci po smrti môjho syna som veľmi trpela a myslela som si, že mi roztrhne srdce. Tu ku mne prehovorila Panna Mária: „Chcem ti povedať, čo som urobila pre dušu tvojho syna, keď sa chcela odpútať od tela. Stála som pri nej ako babica pri žene, ktorá rodí. Tá dbá, aby sa dieťa nezadusilo. Len čo duša opustila telo, vzala som ju pod svoju ochranu a chránila ju. Odohnala som tak celú čriedu démonov, ktorá pachtila, aby táto duša bola navždy zatratená.“ „Môj syn bol zo šľachtického rodu a vo svojom živote spáchal veľa ťažkých hriechov“, dodáva mystička „a keď cítil blízko smrť, nevenoval veľkú pozornosť spásy svojej duše, ale dal sa ešte opantať pozemskými chůtkami.“

Trinásteho mája na sviatok Nanebovystúpenia Pána sme stáli pred bránami Jeruzalema. Na žiadosť Najsvätejšej Panny sme sa pobrali k hospicu johanitov, ktorí už dvesto rokov prijímali pútnikov. Do Baziliky Svätého hrobu sme sa ponáhľali hneď ráno. Bol piatok,

repro: Spektrum

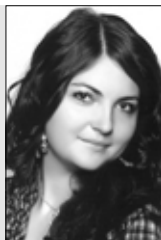
deň prísneho pôstu. Tu sme si pripomenuli utrpenie nášho Pána. Miesto utrpenia Spasiteľa, ukrižovania i hrob, z ktorého Pán vstal z mŕtvych.

Golgota, kľačiac som plakala. Pred mojím zrakom sa začalo odohrávať to, čo sa odohrávalo pred trinástimi storočiami. Uvidela som strašne zbičovaného Krista, ktorého židia viedli na popravu. Kmeň zabodli do jamy v zemi, ktorý dobre obili klinmi. Drevené schodíky pripevnili k nemu, aby kat mohol pohodlne dokončiť svoje dielo. Posmech a rev sa ozýval dookola. Pán išiel ako tichý baránok na cestu k mäsiarovi. Ochotne rozopál ruky a položil ich na kríž. Surovosť, s akou pribýjali klinec do najtvrdších častí kostí. Násilím natahovali jeho telo a prekrížením

nohy cez nohu pribili. Pritom mu s ich surovosťou potrhali žily a šľachy. Tŕňovú korunu, ktorú mu počas ukrižovania dali dolu, napichli opäť na hlavu tak, že mu vycedená krv zaliala oči, uši i celú tvár. Kríž vztýčili a Pán na ňom visel pred tvárou jeho zničenej matky. Pán zomieral v nezniesiteľných mukách, ktoré môže pripraviť iba človek.

Ján a ženy z príbuzenstva vzlykali a lamentovali nad ukrutnosťou, ktorú musel podstúpiť Spasiteľ za naše hriechy. Jeho matka omdlievala bolesťou nad svojím synom. „Ó, Otče, prečo si ma opustil?“, zneli bolesťou vyrieknuté slová. „Ó, Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.“

spracoval: Ján Jenča

Lenka Novotná

Ked' sa končí Veľká noc...

Ked' sa skončia veľkonočné sviatky (a nielen tie), s mnohými ľuďmi, ktorých stretnem, sa už po chvíľkovom rozhovore zhodneme na tom, že všetko naokolo ubieha veľmi rýchlo. Ved', len nedávno sme si hovorili, že o chvíľu je Veľká noc. Upratovanie, pečenie, prípravy veľkonočných jedál, neskôr oblievačka a...

A nakoniec bežný pracovný týždeň. Ubehlo to, nepopieram. Miestami má človek doslova pocit, že sa mu všetky dni len akosi „presypajú pomedzi prsty“, nestíha si ich užívať plnými dúškami a ani sa nenazdá, už sa ukladá do postele s vidinou, čo všetko musí urobiť zajtra. Niekedy je nám možno aj trochu ľúto, že sme v daný deň neurobili alebo nestihli urobiť niečo, na čom nám záležalo. Napríklad odpustiť, prestať sa hnevať, splniť si povinnosti alebo konečne začať s dlho odkladanou prácou.

Ale, úprimne, nechce sa nám. Lenivosť víťazí nad plánmi, cieľmi a odhodlanosťou. Vonku je konečne teplo, slnečno a my máme chuť odychovať a nie presedieť celé popoludnie nad knihami, za monitorom počítača či s kôpkami papierov na písacích stoloch. Na také práce sú predsa stvorené sychravé, zamračené a daždivé dni. Možno na to bude čas budúci týždeň, možno to odložím, ešte to počká...

Ked' sa večer ukladáme spať s malou odhodlanou dušičkou a povinnosťami „naprataným“ diárom, máme tých ambícií akosi priveľa. Urobím toto, urobím tamto. No len čo ráno vstaneme a zistíme, že okolnosti ani počasie nehrajú v náš prospech, jednoducho všetko presunieme na okraj a venujeme sa niečomu úplne inému. Prezeraniu najnovších smartfónov, kabeliek či recenzí súčasných kino hitov. A

čas beží...

Rýchlo a potichu.

Nedávno sa mi dostala do rúk zaujímavá kniha od americkej spisovateľky Elizabeth Gilbertovej s názvom Jedz, modli sa a miluj. Možno ju mnohí poznáte alebo ste o nej len počuli. Už sám názov takmer priamo napovedá, o čom kniha skutočne je. Autorka tu opísala svoj životný príbeh o tom, ako hľadala samu seba a ako sa pokúsila nájsť zmysel svojho života. Túžila pochopiť nielen seba a dostať sa tak z depresí, ale najväčšmi zo všetkého túžila priblížiť sa Bohu tak blízko, ako to len bude možné. V Taliansku zažila pôžitok z dokonalej talianskej kuchyne, ktorá nie je len o špagetách a pizzí. V Indii zas našla vnútorný pokoj a zistila, že modlitbou dokáže meniť veci okolo seba. No a v Indonézii sa naučila milovať ľudí, s ktorými dennodenne prichádza do kontaktu. Ale najmä, naučila sa vážiť si každý prežitý deň a žiť ho tak, akoby bol jej posledným.

Prečo spomínam práve túto knihu? Povieť si, lebo v názve je celkom pekný návod na to, ako prežiť pokojný a hlavne spokojný život. Áno, aj preto. Ale, všimnite si, spisovateľka precestovala pol sveta preto, aby toto všetko našla. Pochádza z protestantskej rodiny, a predsa túžila nájsť niečo alebo Niekeho, kto by jej pomohol vstať z prachu pochmúrnych myšlienok,

ktoré ju prenasledovali na každom kroku.

My, ktorí sme vyrástli v katolíckych rodinách, to všetko máme. Máme základy viery, ktoré nám vštepili naši rodičia. Máme nádej, že život sa nekončí zatvorením očí a zhasnutou sviecou na náhrobnom kameni. Máme lásku, ktorú rozdáваме našim blízkym. Máme krásu prírody naokolo, západ slnka, vôňu prvých jarných kvetov, rozkvitnuté stromy, slnečné dni. Máme Veľkú noc, počas ktorej si každoročne pripomínáme Kristovo utrpenie a smrť za nás a vďaka ktorej nachádzame pôžitok nielen vo veľkonočných jedlách, ale aj v majestátnom Aleluja. Ježiš vstal z mŕtvych a pomáha vstať aj nám, zakaždým. Nech sa stane čokoľvek, čo nás položí tak, že spadneme až na úplné dno. Tak teda, čo ešte potrebujeme k tomu, aby sme boli šťastní?

Nech Veľká noc pre nás neskončí len odložením veľkonočných dekorácií, ktoré opäť zabalíme do škatúl, aby sme si nimi na budúci rok znova ozdobili svoj domov. Nech neskončí ani dospievaním veľkonočných piesní v kostole.

Nech je v nás po celý rok, po celých 365 dní, signálom, že pôžitok, pokoj a lásku nájdeme len vďaka sebe samým a tomu, ako uchopíme všetky dni nášho života, ktoré nás v budúcnosti čakajú.

ilustračná snímka: Martin Magda ml.

Ahoj děti!

Na mesiac máj vám pre poučenie i zábavu ponúkame milé deti príbeh oslíka. Ponúkame vám ho v českom jazyku, ktorému mi starší rozumieme, pretože sme niekoľko deťoch žili v spoločnom štáte. Ak by ste mali problém s prečítaním poprosťte svojich rodičov, alebo starších súrodencov, aby vám tento príbeh prečítali.

Oslův příběh

Jednoho dne starý osel spadl do staré studny. Chudák zvíře brečelo a brečelo po niekoľik hodín a farmár se snažil vymyslet, co dělat. Nakonec si uvědomil, že nepotřebuje ani studnu, ani osla a rozhodl se studnu i s oslem zasypat.

Požádal pár sousedů, aby mu pomohli. Každý popadl lopatu a začal házet hlínou, písek i smetí do studny. Napřed osel začal hlasitě brečet, ale pak se utišil. Ještě tam hodili pár plných lopat, pak se farmár podíval do studny a uviděl něco zcela nečekaného.

Jak lopata padla na osla, on to otrásl a pak na tu hlínu a smetí šlápl, aby se dostal výše. A čím více farmáři na osla házeli hlínu a smetí, tím výše stoupal. Nakonec byl osel ve studni už tak vysoko, že vyskočil ven a odběhl.

A co z toho plyne?

- že život na tebe občas bude házet špínu, různé druhy špíny. Umění je to setřást a šlápnout výše,
- že každá naše potíž je schůdek, po kterém se dá jít nahoru. Můžeme tak vylézt i z těch nehlubších studen,

- že nesmíme nikdy přestat, nesmíme se vzdát,
- že můžeme a musíme tu špínu ze sebe setřást a udělat krok nahoru!

Proto si pamatuj 4 jednoduchá pravidla pro spokojenost:

1. Osvoď srdce od nenávisti a odpusť těm, co ti ublížili.
2. Neptaj se minulostí ani budoucností, protože co bylo, to bylo a co bude, stejně nevíme.
3. Žij jednoduše a skromně, měj radost z toho, co máš.
4. Dávej více a očekávej méně.

Detskú stránku sme zilustrovali kresbou Adriána Čecha z 3. A. Úlohou detí na detskú sv. omšu bolo namaľovať Poslednú večeru Pána Ježiša so svojimi učeníkmi.

detskú stranu pripravil: Martin Magda sr.

ÚVODNÉ MOTTO:

Múdri ľudia vedia, že pravá láska dokáže čakať.

Najlepšia a najkrajšia Božia cesta je nechať si sex až do manželstva. Je potrebné pomáhať mladým, aby žili v čistote, pokiaľ prijímajú naše rady.

Ale verím, že modlitbou za nich nič nepokazíme.

V ktorých aspektoch ide o riziko?

Ako sme si už naznačili pri predchádzajúcej téme, túžba provokovať sa spája s tromi aspektmi. Chcel by som zdôrazniť prvý aspekt: Túžba vyskúšať všetko v ilúzii, že rastieme

Dnes sa zvyčajne mladým ľuďom hovorí, že „všetko je možné“ a že len hlupáci nevyužijú všetky možnosti, ktoré ponúka blahobyť. Už Kazateľ v 3. storočí pred Kristom pripomínal: „Márnosť, len márnosť, hovorí Kazateľ. „Márnosť, len márnosť, všetko je iba márnosť. Aký osov má človek zo všetkej svojej námahy, ktorou sa ustáva, (kým je) pod slnkom? Oko sa nenasycuje videním, ucho sa nenapĺňa počúvaním... Nič nie je nové pod slnkom“ (Kaz 1, 2-3, 8-9). Kazateľ chce upozorniť, aby sme sa chránili pred takým existencionalizmom, ktorý nám sľubuje nájsť životnú pravdu získavaním nových skúseností. Je to posadnutosť túžbou skúsiť všetko, vyskúšať každý spôsob, ako uniknúť pred sebou samým, ako sa oslobodiť od nevyhnutnosti žiť túžbou.

Ak chce človek spoznať život, potrebuje veriť, dôverovať, investovať svoju energiu do niečoho, čo je mimo zjavného sveta, čo je za hranicami jeho vlastnej existencie a čo sa z nej môže

zachovať pre budúce generácie. Hovorím o uznaní existencie Boha vo vzťahoch medzi ľuďmi, medzi generáciami a nakoniec, medzi bytosťou a jej Stvoriteľom. S láskou sa zverujeme do rúk niekoho, komu dáme svoju dôveru.

Druhý aspekt: Výsledky ne zodpovedajú našim zámerom tak v dobrom, ako aj v zlom

Navždy sa mi zapísal do pamäte príbeh drogového závislého chlapca, ktorý sa kvôli jednej dávke heroínu zaplietol do celého radu zločinov, o ktorých existencii ani nevedel a iste sa ich nechcel dopustiť. Veľmi mu však priťažili na vážkach spravodlivosti. Často sa dopúšťame generatívnych činov, ktoré žijú svojím vlastným životom a majú dôsledky pre iných. Musíme si uvedomiť a zmieriť sa s tým, že výsledky nie sú vždy také, ako sme dúfali a prekračujú naše pôvodné zámery.

To neznamená, žeby človek nemal niešť zodpovednosť, naopak, uvedomiť si túto možnosť znamená správať sa zodpovedne. Ak je toto pravda, znamená to, že túžba vynímať sa, provokovať, porušovať pravidlá má svoje riziká. Ale ak sa mladí neusilujú upozorniť na seba porušovaním pravidiel, nie je to zo strachu pred rizikami. Práve riziko totiž

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

podnecuje u mladých túžbu upozorniť na seba a práve v ňom si chcú dokázať svoju dospelosť.

Tretí aspekt: Nemať zmysel pre mieru znamená stupňovať túžbu vyniknúť, provokovať a porušovať pravidlá

Ak sa dospelí vzdajú opozície a úlohy určovať hranice toho, čo je dovolené a možné, vtedy bude mladý človek nútený posúvať čoraz ďalej hranicu svojho provokačného správania. Posúvanie hranice svojej túžby skúsiť, môcť, manipulovať, ovládať má vždy za následok stratu istých oporných bodov v správaní. Zodpovednosť nás dospelých v tomto posúvaní hraníc mladými je naozaj veľká. Provokácia je často vnímaná ako posledná možnosť, ako sa vzbúriť proti spoločenskej norme, ktorú vnímame ako nespravodlivú. Keď má mladý človek nádej na zmenu k lepšiemu, podvedome sa pustí aj do asociálnej akcie. A tu je to riziko!

Trampoty v manželstve

LXXXII. Opustenie rodičov nie je jednoduché

Chápať jeden druhého. Aj vtedy, keď sú naše vzťahy s rodičmi a svokrovcami zdravé, existuje hrozba konfliktu. Medzi nimi a nami je rozdiel jednej generácie, priestor oddeľujúci starých rodičov a vnúčatá je ešte väčší – až dve generácie.

Kým naše životy vstupujú do najintenzívnejšej fázy, životy našich rodičov sa spomaľujú. Bude možno potrebné tvrdo pracovať na tom, aby sme jedni druhých pochopili. Môžeme čeliť nielen bolesti z chabého zdravia, ale aj komplikovanej logistiky pri rozhodovaní o poradí našich priorít pri zodpovednosti za naše deti aj za našich rodičov.

Ak občas nevieme pochopiť postoje a názory rodičov a svokrovcov, možno by sme to mali nechať tak. Namiesto toho radšej trochu zvolníme tempo a vážme si ich za to, kým sú a nie ich odsudzujeme za to, kým nie sú. Nebudú pri nás naveky.

Či máme šťastné alebo smutné spomienky na detstvo, či vzťahy medzi nami a rodičmi boli pokojné alebo napäté, zdieľame spoločnú minulosť, nachádzame sa v rovnakom rodostrome, pochádzame z rovnakej krvi (máme spoločný genotyp), máme rovnaké spomienky. Je prirodzené, že sa chceme deliť aj o našu prítomnosť: zaujímať sa

jedni o druhých, spoločne zdieľať zlyhania i úspechy, navzájom sa podporovať v slabostiach a vážiť si svoje silné stránky.

„Preto muž opustí svojho otca i svoju matku...“ (Gn 2, 24).

Dôležitou súčasťou manželstva je opustiť otca a matku. Pre rodičov je neraz zmesou radosť aj straty – radosť pohľad do budúcnosti a zároveň nostalgický do minulosti. Keď otec nevesty podáva ruku svojej dcéry, aby bola odovzdaná ženíchovi, tento akt symbolizuje skutočnosť, že obidva páry rodičov nechávajú odísť svojho syna, svoju dcéru tým, že ich odovzdávajú z rodičovských rúk do ich vzájomnej starostlivosti. Je to vyvrcholenie rokov zodpovednosti od počatia dieťaťa až po jeho vstup do manželstva, keď sa vytvorí nová rodina.

Rodičia nevesty a ženícha, kedysi najdôležitejší ľudia v ich živote, musia teraz pre dobro tohto manželstva ustúpiť, aby ich mohli milovať a podporovať novým spôsobom. Pre niektorých rodičov nechať deti odísť je v ich rodičovstve tou najťažšou vecou. Uvedomujú si, že na nich už nemajú žiadne právo a že deti im boli iba požičané na výchovu. Nieкто vyžaduje častejší kontakt než iní. Nieкто je prirodzene komunikatívnejší. Toto nemá nič spoločné s tým, kto koho miluje najviac.

Potreba opustiť rodičov, čo je podstatný aspekt manželstva, sa dnes ľahko prehliada, pretože väčšina dnešných mladých, ktorí vstupujú do manželstva, opus-

tila rodičovský domov už niekoľko rokov predtým. No význam opustenia nie je tak fyzický ako skôr psychologický a tiež duchovný odchod. Po mnoho rokov bol domov, kde sme sa narodili, ťažiskovým bodom, z ktorého sme vychádzali von v stále viac a viac sa rozširujúcich kruhoch objavovania a nezávislosti.

Ale to ťažisko zostávalo. Domov, do ktorého sme sa spočiatku museli vracieť a neskôr sme sa chceli vracieť, keď sme hľadali pohodlie, keď sme potrebovali radu, keď nám chýbali peniaze alebo sa nám minulo čisté oblečenie alebo iné potreby. Rodinný domov bol miestom autority, zabezpečenia a ochrany. Nový domov – najväčšiu oddanosť a lojalnosť musíme teraz prejavovať jeden voči druhému: „šnúrky“, ktorými nás rodičia ovládali, sa musia jednoducho prestrihnúť!

Aj keď sme veľa rokov manželstve, musíme sa sami seba opýtať, či sme skutočne celkom odišli od našich rodičov. Preberte spolu položené otázky: Je niektorý z našich rodičov pre nás dôležitejší ako náš partner? Sme ešte stále citovo alebo ekonomicky závislí na našich rodičoch? Pokúšajú sa rodičia riadiť naše životy? Očakávame, že naše manželstvo bude také ako ich? A tu je na mieste stratégia, ako sa vymaniť spod nadbytočnej rodičovskej kontroly, aby sme si tak chránili a pestovali svoje manželstvo. Musíme si uvedomiť našu prvoradú lojalnosť.

Aj keď je rodič úžasný, predsa partner musí byť tým najlepším priateľom, ktorému sa máme zdôverovať a dostávať od neho citovú podporu. Naším novým

Ilustrácia snímka: súkromný archív J. B.

ťažiskom musí byť teraz náš nový domov a náš vzájomný vzťah. Dokonca aj vtedy, ak sa naši rodičia nachádzajú v ťažkostiach, musí sa naša lojalita zmeniť. V niektorých prípadoch pokračuje nezdravý a nevhodný vplyv rodičov na dieťa, čo spôsobuje hnev partnera a vystavuje manželstvo tlaku. Neistota a strach zo strany rodičov môže viesť k nadmernej kontrole. Iní rodičia sa zasa snažia udržať si deti, aby si naplnili vlastnú potrebu náklonnosti a podpory.

Nestáva sa, žeby sa rodičia snažili rozbiť manželstvo ich dieťaťa. Ak neprimerane zasahujú svojimi radami a kritikou, je to najčastejšie preto, lebo si myslia, že tým pomáhajú. Je úlohou manželov spoločnou zodpovednosťou odolávať takémuto zasahovaniu láskavo, ale pritom rozhodne. Aj keď sme sa po celý život ochotne podriaďovali, aj keď náš nesúhlas s rodičmi sa môže zdať neložný, musíme si však pripomínať, kam sa má teraz sústreďovať naša lojalita.

Mudr. Blažej Vaščák

Ohlášky:

- sobáš 10. mája vo Vítaze o 15:00 – **Lubomír Baran**, syn rodičov Pavla a Márie rod. Kubovčíkovej, narodený v Levoči, bývajúci v Baldovciach a **Lucia Uličná**, dcéra rodičov Stanislava a Márie rod. Adamkovičovej, narodená v Prešove, bývajúca vo Vítaze.

- sobáš 31. mája vo Vítaze o 15:00 – **Ján Lipták**, syn rodičov Jána a Márie rod. Petruškovej, narodený v Krompachoch, bývajúci vo Vítaze a **Monika Šelembová**, dcéra rodičov Jána a Márie rod. Januvovej, narodená v Prešove, bývajúca vo Vítaze.

Stalo sa:

- 17. - 20. 4. slávili sme veľkonočné Trojdnie - slávenie sviatkov umučenia, smrti a zmŕtvychvstania Pána Ježiša Krista; najväčšie sviatky našej spásy

- 27. 4. je dňom svätorečenia blahoslavených pápežov Jána XXIII. a Jána Pavla II., ktoré sa uskutoční v nedeľu Božieho milosrdenstva

Stane sa:

- 1. 5. odpustová slávnosť k sv. Jozefovi, robotníkovi; slávnostným kazateľom bude vdp. Tomáš Čap, farár v Toryse, dekan lipanského dekanátu

- 4. 5. v tento deň prijme o 11:00 z rúk arcibiskupa 70 mladých z našej farnosti sviatosť birmovania

- 10. 5. v sobotu sa chystá desiata rozhlasová púť rádia Lumen do Sanktuária Božieho milosrdenstva v Krakove

- 20. 5. v utorok bude v našej farnosti celodenná poklona vo farskom kostole od 10:00 do 18.00

- 25. 5. na šiestu veľkonočnú nedeľu bude v Ovčí 1. sväté prijímanie detí o 10:30

- 29. 5. slávime Nanebovstúpenie Pána, prikázaný sviatok

- 1. 6. na siedmu veľkonočnú nedeľu bude vo Vítaze 1. sväté prijímanie detí o 10:30

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
28. 4.	Pondelok				
29. 4.	Utorok	18:00	† Helena a Stanislav Jenčovci		
30. 4.	Streda			18:00	za ZBP rodiny Viazankovej
1. 5.	sv. Jozef, robotník	7:30	za ZBP Andreja a Márie		
		10:30	Odpustová slávnosť - za požiarnikov		
2. 5.	Piatok	18:00	† Vojtech a Žofia Blizmanovci	17:00	† Jozef, Apolónia a Jozef
3. 5.	Sobota	7:00	za ružencové bratstvo	17:00	80: Žofia Balogová
4. 5.	3. veľkonočná nedeľa - A	7:30	† Matej Magda (výročná)	9:00	60: Stanislav Kollár a jeho rodinu
		11:00	Sviatosť birmovania - za farnosť		
5. 5.	Pondelok				
6. 5.	Utorok	18:00	† Florián a Martin Uliční		
7. 5.	Streda	18:00	40: za ZBP Leonarda	18:00	za ZBP rodiny Vincenta Tkáča
8. 5.	Štvrtok	7:00	† Jozef Matta (výročná)		
9. 5.	Piatok	18:00	† Tomáš a Mária Magdovci	17:00	za ZBP rodiny Štofaničkovej
10. 5.	Sobota	7:00	za ZBP rodiny Heleny		
		15:00	sobáš: L. Baran - L. Uličná		
11. 5.	4. veľkonočná nedeľa - A	7:30	† Vincent Jurčišin	9:00	50: Ján Farkaš
		10:30	v Doline - za farnosť		
12. 5.	Pondelok				
13. 5.	Utorok	18:00	† Filip a Jozef		
14. 5.	Streda			18:00	za ZBP Terézie a Juraja
15. 5.	Štvrtok	7:00	† Valentín Magda (325)		
16. 5.	Piatok	18:00	za ZBP rodiny Wawrzyniakovej	17:00	† Jozef a Mária Balogovci
17. 5.	Sobota	7:00	za ZBP rodiny Galdunovej		
18. 5.	5. veľkonočná nedeľa - A	7:30	† Valent a Mária Birošovci	9:00	60. Eva Balogová
		10:30	za farnosť		
19. 5.	Pondelok				
20. 5.	Utorok	18:00	60: Žofia		
21. 5.	Streda			18:00	† Helena Hudáková (výročná)
22. 5.	Štvrtok	7:00	za ZBP bohuznámej rodiny		
23. 5.	Piatok	18:00	† Peter Michalov (výročná)	17:00	90: Žofia Baranová
24. 5.	Sobota	7:00	† Terézia Magdová (výročná)		
25. 5.	6. veľkonočná nedeľa - A	7:30	80: Valent Koval	10:30	1. sväté prijímanie
		10:30	† František a Juliana Čechovci		
26. 5.	Pondelok				
27. 5.	Utorok	18:00	† Mária, Alžbeta a Ján		
28. 5.	Streda			18:00	za ZBP rodín prístrešia Kadlup
29. 5.	Nanebovstúpenie Pána	7:00	† Ján Čech	17:00	† Apolónia a Ján Jenčovci
		18:00	za farnosť		
30. 5.	Piatok	18:00	za ZBP rodiny Emílie Uličnej	17:00	za ZBP rodiny Radoslava a Dominika Balogovcov
31. 5.	Sobota	7:00	za ZBP rodiny Galdunovej, Ungvarskej a Jozefa		
		15:00	sobáš: J. Lipták - M. Šelembová		
1. 6.	7. veľkonočná nedeľa - A	7:30	† Anna a Štefan Gregovci	9:00	† Františka, Jozef a Ján Halkovci
		10:30	1. sväté prijímanie		

Zelený štvrtok

Velká noc 2014

Veľký piatok, krížová cesta

Obrady Veľkého piatku

Bielea sobota

Požehnanie jedál

Obrad svetla

Velkonočný chválospev

Obnovenie krstných sľubov

Liturgia slova